

IDENTITA

MODLITEBNÍ TÝDEN MLÁDEŽE 2011

JEŽÍŠ ŘEKL:

Já jsem světlo světa

Kdyby někdo šel to ráno kolem a nahlédl by do kavárny na nábřeží, uviděl by zamračeného mladíka, jak s rukama v dlaních hledí na banánový koktejl stojící na stolečku před ním. Těžko by se rozpoznávalo, zda je Wen víc nazlobený, nebo zoufalý.

Když servírka Andrea uviděla výraz jeho obličeje, zeptala se: „Stalo se něco, Wene? Není snad koktejl v pořádku?“

Wen spustil: „Ahoj Andreo! Promiň, nevšiml jsem si tě.“ Teprve když pohlédl na vysokou sklenici před sebou, uvědomil si, na co se Andrea vlastně ptala.

„Koktejl je fajn. Vlastně, abych řekl pravdu, ještě jsem ho nezkusil.“

Andrea se rozhlédla po malé kavárně a posadila se naproti Wenovi. „Není tu teď moc plno. Co se děje, Wene? Co tě rozhodilo?“

Wen pohlédl do očí plných soucitu, porozumění a zájmu a poprvé se to ráno pousmál.

„Jsi úžasná, víš to?“

Andrea se na Wena překvapeně podívala: „Já? Proč myslíš?“

„Máš sama tolik starostí, tři děti, dvě práce a jsi bez manžela...“

„Hm..., jenže já se ptala, co je s tebou.“

„To je to, o čem mluvím. Jak to, že jsi vždycky první, kdo si všimne, že má někdo potíže? Copak nemáš sama dost starostí?“

„Možná právě proto si toho všimnu,“ ušklíbla se. „Nevšiml sis, že trápení druhých je mnohem zajímavější než vlastní? No tak, povídej...“

Wen se nadechl a začal: „Víš, přemýšlím, že bych změnil obor. Už zase! Jsem ve druháku na výšce a pořád nevím, co bych chtěl vlastně dělat, čím bych chtěl být, až dospěju. Je to divné, jsem sice plnoletý, ale nemám pocit, že bych víc rozuměl tomu, kým jsem a co chci.“

Andrea se zasmála: „V tom je asi ten vtíp. Tak zjisti, čím bys chtěl být, kdybys nikdy nedospěl.“

„Cože? To jako myslíš hasičem, kosmonautem nebo programátorem vydělávajícím miliony...?“ Wen se při té představě rozesmál, ale pak se zarazil. „Možná je to dobrý nápad. Budu o tom přemýšlet.“ A roztržitě se napil koktejlu.

„Tak fajn. Chceš zaplatit?“ zeptala se Andrea a vstávala od stolu,

ale Wen ji zastavil: „Počkej, to byl ten menší problém.“ Andrea se opět posadila. „Dostali jsme děsně náročný úkol od profesora Ellisona. Máme napsat desetistránkovou esej na téma: ‚Kdo jsem?‘. Deset stránek! Chápeš to? Na tohle téma nedám dohromady ani deset slov, natož deset stran!“ rozohnil se Wen.

Kdo jsem? Je to jedna z velkých životních otázek, možná ta největší. Můžeme strávit celý život tím, že se snažíme najít na ni odpověď. Někteří lidé ji nikdy nenaleznou. A jsou tací, kteří se o to ani nepokusí.

Když se tě někdo zeptá, kdo jsi, co odpovíš? Nejčastější odpovědí bude nejspíš tvé jméno. Jenže jméno prozradí jenom to, jak tě druzí oslovují. Nikomu neřekne, kým jsi uvnitř. Jaké další odpovědi se nabízejí? Které z těchto možností bys zmínil?

- Jsem žena.
 - Jsem muž.
 - Jsem syn/dcera těch a těch rodičů.
 - Jsem sestra/bratr.
 - Jsem mámou či tátou, strejdou či tetou.
 - Jsem z určité země.
 - Jsem křesťan.
 - Jsem adventista sedmého dne.
- Nebo by ses možná charakterizoval tím, co děláš.
- Jsem umělec.
 - Jsem přírodovědný typ.
 - Jsem blázen do počítačů.
 - Pracuji u společnosti „XY“.
 - Jsem sportovec.

Nejlepší odpověď by byla: „Jsem Božím dítětem.“ Ale co si pod tím

vlastně představit? Znamená to, že vypadáme nebo že se chováme určitým způsobem? Dokážeš vždycky na první pohled odhadnout, jestli někdo žije jako Boží dítě? Můžeš o sobě říct, že žiješ jako Boží dítě?

Co to doopravdy znamená?

Stačí se podívat na skutečné Boží dítě, Ježíše z Nazareta. Při pohledu na něj pochopíme, jaké to je, být Božím dítětem. A takový je i cíl tohoto modlitebního týdne – dozvědět se více o Ježíši a přijmout se jako Bohem milované dítě.

Zkus přemýšlet o tom, jak Ježíš zjistil, kým opravdu je. Je to zajímavé. Většinou všichni tak nějak předpokládáme, že to Ježíš, jako Syn Boží, prostě věděl. Ano, byl Božím Synem. Byl člověkem i Bohem. Přesto začal svůj „lidský“ život tady na zemi jako dítě – tak jako my. Rostl a učil se jako dítě. Určitě se jej některé židovské babičky a rabíni vyptávali na to, čím by chtěl být, až vyroste. Co vlastně o sobě věděl v době, kdy byl ještě mladý? „Jsem Mariin syn. Jsem syn Josefa. Jsem Žid. Jsem z Nazareta. Jsem tesař.“

Při hledání odpovědi na otázku *kdo jsem* nám mohou pomoci příběhy, které nám vyprávějí naši rodiče a prarodiče. Jen si představ příběhy, které asi slýchal Ježíš! „Když jsi byl malé děťátko, andělé nad tebou zpívali a jeden z nich mi řekl, že jednoho dne vysvobodíš svůj lid z jeho hříchů.“ Jak se asi Ježíš cítil, když jako desetiletý kluk poslouchal takové příběhy?

Během tohoto modlitebního týdne budeme zjišťovat, jak Ježíš zjistil, kým doopravdy je. Zaměříme se ne na to,

co mu o něm řekli jeho rodiče nebo co o sobě vyčetl z proroctví, ale na to, jak hluboko ve svém nitru rozpoznal, kým je a k čemu byl poslán. Při pohledu na tyto otázky a na způsoby, jakými na ně Ježíš odpověděl, možná přijdeme na to, jak odpovědět sami sobě. Budeme mít možnost dovědět se něco o tom, kým skutečně jsme.

V Janově evangeliu je zaznamenáno sedm známých prohlášení *já jsem*, která Ježíš učinil. První tvrzení *já jsem*, na které se společně podíváme, je *jsem světlo světa*.

V Janově evangeliu je Ježíš poprvé nazván *světlem* hned v první kapitole. Jan, nejmladší z Ježíšových dvanácti apoštolů, je známý především svými výroky o Slovu. O pár veršů dál nazývá Ježíše světlem. Čtème společně 4. a 5. verš: „V něm byl život, a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma jej nepohltila.“ Jiné verze říkají, že *temnota jej nemůže překonat*. Je to tedy samotný Ježíšův život, který je světlem. Ježíš (a Otec a Duch svatý) přináší světlo do vesmíru již samotnou svojí existencí. Možná proto je světlo tím prvním, co bylo stvořeno.

V 9. verši nazývá Jan Ježíše „pravým světlem“, které dává světlo každému. Každému! Nejen tomu, kdo jej přijme, ale každému. To je klíčové zaslíbení. Ježíš přichází na tento svět a žije jako člověk, aby přinesl světlo *každému*. Jeho život je světlem, a proto rozdává světlo.

Podívejme se na tvrzení, ve kterém Ježíš prohlašuje, že je světlem světa. „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (J 8,12).

Je to velmi známý výrok. Často si ale neuvědomujeme, v jakých souvislostech jej Ježíš prohlásil. Víte, který příběh předcházela těmto Ježíšovým slovům? Je to příběh o ženě, která byla přistižena při cizoložství. Farizeové chtěli, aby byla ukamenována, ale Ježíš jí odpustil a řekl jí: „Jdi a už nehřeš.“ My všichni jsme byli mnohokrát přistiženi při hříchu a pak přišli za Ježíšem pro odpuštění a očištění. I když je to mnohdy těžké, je to stále ta lehčí část. Těžší je to, co následuje: „Jdi a už nehřeš.“ Ale jak je to možné tady na zemi naplnit?

Když si čteme nebo vyprávíme tento příběh, většinou jej zakončíme Ježíšovými slovy: *Odpouštím ti, nyní běž a už nehřeš.* Jenže jak to dopadá? Jdeme a hřešíme dál.

Všimni si, že Ježíš zde nekončí. Podívej se znovu na 12. verš.

Není zvláštní, co v něm Ježíš říká? Jako by zcela změnil téma! „Já jsem světlo světa.“ Co to má společného s „jdi a už nehřeš“?

Přivádí nás to k důležité myšlence: To základní, co potřebujeme k jakékoli činnosti, je světlo. Jen stěží se dokážeme obléct nebo najíst, nemáme-li alespoň trochu světla. Totéž je třeba vztáhnout i na duchovní život.

Žena, která byla přistižena při cizoložství, se v té chvíli pravděpodobně nestarala o to, co je dobré či špatné. Možná chtěla zažít pocit být milována. Lidé zkoušejí různé možnosti, aby se sami cítili dobře, byli naplněni, milováni. Může se pak stát, že se v touze po lásce a přijetí necháme zmámit někým, kdo nám říká hezké, milé věci nebo předstírá,

že nás miluje, ale vlastně se o nás vůbec nezajímá. Už vás někdo takhle oklamal? Pocit uspokojení pak rychle vyprchá...

Ježíš řekl této toužící ženě: *Následuj mne a budeš žít. Víím, kým opravdu jsi, a mám tě rád. Máím tě rád takovou, jaká jsi. Já jsem světlo celého světa. Pojď a následuj mne.*

Jak o sobě Ježíš zjistil, že je světlo světa? Vííme, že mu Marie vyprávěla o výjimečných okolnostech jeho narození. Jistě také dobře znal všechny starozákonné příběhy. Také vííme, že když šel ve 12 letech do chrámu, pozoroval obětování, a tehdy začal rozumět svému poslání. Vííme, že Ježíš trávil dost času při čtení svitků Starého zákona, modlíval se, nechával na sebe působit Ducha svatého. Tak jako byl Duch svatý u jeho narození, tak jej také provázel během jeho dospívání. Ježíš z Písma věděl, že Bůh je nositelem světla a že slíbil (a to už Adamovi a Evě) seslat vykupitele, který opět přinese světlo, které díky hříchu potměnlo. Ježíš pochopil, že je oním vykupitelem a spasitelem.

Ježíš věděl, že pravým světlem světa je láska. Věděl, co je to dokonalá láska a jak moc jsou naše představy o lásce pokroucené. Vnímá, jak i láska k Bohu je narušena, že lidé mají pocit, že si nezaslouží, aby je Bůh miloval, že se na ně Boží láska už nedostala, že Bůh na ně zapomněl. Ježíš přišel, aby nám představil, jaká Boží láska opravdu je. Každý den ji šířil okolo sebe. Dotýkal se lidí, kterých se ostatní štítily. Léčil ty, kterými ostatní opovrhovali. Odpouštěl lidem jejich přestoupení. Mluvil s nimi, smál se

s nimi, chodil na jejich svatby, oslav... Měl je rád! A lidé to poznali.

Možná si řeknete, že jste se zatím nedozvěděli nic až tak překvapujícího. Všichni víme, že Ježíš je světlo světa, a také nejspíš budete souhlasit s tím, že láska je jiný výraz pro světlo. Ale teď přijde něco neočekávaného.

V Kázání na hoře Ježíš pronesl: „Vy jste světlo světa“ (Mt 5,14). Cože? Kdo je světlem světa? Já? Děláte si snad legraci?

Wen by byl asi překvapený, kdyby ve chvíli, kdy se trápil nad úkolem, k němu někdo přišel a řekl mu: „Wene, víš, kdo jsi? Ty jsi světlo světa!“ Andrea by tím byla nejspíš překvapená ještě víc, i když ona sama už světlo lásky šířila nevědomky okolo sebe.

Ale tak tomu prostě je. A nebylo to míněno pouze tisícovkám posluchačů, kteří byli v ten den na hoře s Ježíšem. „Vy jste světlo světa.“ Následovaly výroky o tom, že bychom se neměli pokoušet skrývat své světlo pod nádobami. Měli bychom dát své světlo na stojan, aby osvítilo všechny kolem. Nezní to ale jako chvástání? „Hej, podívej se na mě, já jsem světlo světa!“ Myslíte si, že měl něco takového Ježíš na mysli? Naštěstí nemusíme diskutovat o tom, co tím Ježíš myslel. Vysvětluje to sám. Neříká: „Ať lidé vidí vaše dobré skutky a chválí vás!“ On řekl: „Ať vidí vaše dobré skutky, a chválí vašeho Otce v nebi.“

Můžeme to přirovnat k slunci a měsíci. Slunce hoří, čímž vydává obrovské množství světla a tepla. Nikdo jej znovu nezapaluje. Bůh ho tak

stvořil, zažehl a od té doby slunce svítí. Bůh je jako slunce. Vydává světlo, lásku a dobro prostě jen svojí existencí – tím, že je.

Ale měsíc je jen velká, skalnatá planeta. Sám od sebe nemůže svítit ani nikoho zahřát. A přesto září na naší obloze jako drahokam.

Věřili byste, že na ozářené straně měsíce vystoupá teplota až na 123 °C? Ale sotva se pootočí kolem své osy, může klesnout teplota na pólech neozářené strany až na -233 °C. Co se stane, když přijmeme, že Ježíš je světlo světa? Většinou jako první toužíme, aby prozářil naše životy a naplnil je láskou. Trávíme každý den čas v jeho přítomnosti – nad Biblí, na modlitbě, při chválách. Poté toužíme, abychom jeho lásku dokázali šířit dál lidem okolo nás.

Chcete-li vědět, jestli se chováte jako světlo, ptejte se, zda se lidé ve vaší přítomnosti cítí lépe a povzbuzeni. Vyhledávejte lidi, jejichž přítomnost vás zahřívá a s nimiž se cítíte milováni, a učte se od nich.

Zkusme si položit otázky, které na Australsko-asijské unijní konferenci v listopadu roku 1904 položila přítomným Ellen Whiteová:

Uvědomujete si, že jste světlo světa? Přinášíte skrze vaše slova a činy záblesk nebe do vašich domovů? (Můžeme přidat do škol, do práce, všude, kde jsme.) Co to znamená, být světlem světa? Znamená to mít Boha jako průvodce, žít ve společnosti svatých andělů a světlo, které na nás dopadá, odrážet dál okolo sebe. Pokud ale selžete v uplatňování ohleduplnosti,

snášenlivosti a lásky ve svých rodinách, Bůh a andělé jsou zarmoucení a místo toho, abyste byli světlem světa, stáváte se součástí temnoty.

Možná teď přemýšlíte o tom, zda vaše životy šíří světlo či temnotu. Mnohdy jsme jako měsíc na své dráze. Věnujeme-li mnoho času tím, že zkoumáme sebe a své skutky, stáváme se měsícem odklánějícím se od slunce. Pokud se díváme na sebe místo na Ježíše, stáváme se chladnými a temnými. Ale pokud budeme mít zrak upřený na Ježíše, půjdeme s ním a s pohledem na něj se budeme sytit jeho láskou, budeme kolem sebe šířit dobro. Druzí na nás uvidí, že jsme rozzářeni, radostní, a budou se vedle nás cítit dobře. Možná se zeptají, jak to, že jsme tak šťastní. Můžete jim odpovědět: „Víš, Ježíš mě miluje, a proto nemůžu jinak než být šťastný. A miluje i tebe.“

Nejsme a nikdy se světu nestaneme zdrojem světla, právě tak jako se měsíc nikdy nestane zdrojem tepla a světla naší planety. Ale pokud necháme Ježíše, aby vnášel své světlo a lásku do našich životů, pak se staneme lampami jeho slávy. A když to druzí uvidí, i oni se naučí chválit Pána.

DISKUZNÍ OTÁZKY:

1. Kdo jsi? Co tvoří tvoji identitu?
2. Jak se asi cítila ona žena, poté co jí Ježíš odpustil? Proč? Už ses takto někdy cítil?
3. Souhlasíš s tím, že láska je světlo světa? Proč je tak důležitá?
4. Proč tak snadno ztrácíme odlesk Božího světla?
5. Poděl se s ostatními o zkušenosti, kdy Bůh vnesl světlo a lásku do tvého života.

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 1:

**PROTOŽE JE JEŽÍŠ SVĚTLO SVĚTA,
MOHU BÝT SVÍČKOU A SVÍTIT DRUHÝM
NA CESTU K NĚMU.**

JEŽÍŠ ŘEKL:

Já jsem dveřmi

Když Andrea pozdě odpoledne opět spatřila Wena, jak sedí v kavárně za stolem, vydala se k němu, aby zjistila, co si dá. Cestou si všimla Wenova zděšeného výrazu. Začala mluvit ještě dřív, než se dostala k jeho stolu.

„Já vím, já vím, vypadám jak připad domácnosti násilí! Každý na mě zírá. Vidíš tamty lítačky?“

Wen se zadíval na dveře do kuchyně a pak zpátky na Andreu. Na jeho tváři se objevil záblesk porozumění a soucitu.

„Ty dveře jsou zhotoveny tak, abys viděl toho, kdo přichází. Ale nejsou vytvořeny pro situace, kdy k nim z opačných stran přicházejí dva lidé, kteří se zároveň ohlížejí dozadu přes rameno.“

„Oj!“, řekl Wen. „Sice to muselo vypadat docela komicky, ale tvá tvář vypadá fakt hrozně.“

„Ano,“ přitakala Andrea a dotkla se své pohmožděné tváře. „Vypadá to hrozně – a bolí neméně. Dveře jsou tento týden moje prokletí. Včera moje tříleté zlatíčko pochopilo bezpečnostní pojistku – a já jsem našla Minnie s naším psem, jak společně jedí ze země rozsypané dobroty.“

Wen se rozesmál. Andrea na něj zakoulela očima: „To není k smíchu! Tak co si dáš?“

„Znáš asi moji slabost pro koktejly,“ pousmál se Wen. „Mám cíl ochutnat postupně všechny druhy. Takže dnes je na řadě jahodový. A buď té lásky – až poneseš můj koktejl, procházej přes ty dveře opatrně.“

„Žádný strach!“ odpověděla Andrea.

Když se vracela s koktejlem, Wen už usilovně bušil do klávesnice svého notebooku. Poté, co před něj postavila sklenici chlazeného jahodového koktejlu, vzhlédl od kláves. „Díky! A nejen za ten koktejl. Zase jsi mi pomohla s prací do školy.“

„Prosím? Píšeš o nemotorných ženských?“

„Ne, ale profesor Ellison tento týden mluví o dveřích. K čemu jsou, jestli zadržují věci venku nebo vevnitř a co to znamená, že je Ježíš dveřmi. Zmínil něco, o čem jsem takhle nikdy neuvažoval. Víš, jak se ve Zjevení píše o tom, že Ježíš klepe na dveře? Prý v prvním plánu nepředstavují dveře k srdci jednotlivců. Z kontextu se jedná spíš o dveře k církvi, konkrétně

k církvi v Laodiceji. Co myslíš, že to znamená?“

Andrea se zamyslela. Z úvah ji rychle vytrhla skupina hostů, kteří právě vcházeli do kavárny. „Myslíš, že klepe na dveře církve a nemůže se dostat dovnitř? Hm, to stojí za přemýšlení. Ale teď musím jít, promiň.“

Druhé vyjádření *Já jsem* najdeme v J 10, 9: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn. Bude vcházet a vycházet a nalezne pastvu.“ Některé překlady hovoří o dveřích, jiné o bráně. Ale obojí je zvláštní. To, že je Ježíš světlem, dává smysl – svojí přítomností lidi zahřívá a osvětluje. Ale jak může být člověk dveřmi?

Celý příměr je ještě podivnější, když se podíváme na širší kontext tohoto příběhu. V předchozí kapitole je dlouhý, podrobný příběh o tom, jak Ježíš uzdravil slepého. Nejdříve zopakuje „Já jsem světlo světa“ a poté muže uzdravuje. Tento člověk byl slepý od narození. Tehdejší společnost se domnívala, že slepotu na něj uvrhl Bůh, protože on či jeho rodiče byli hříšní. A navíc, uzdravil ho v sobotu! Dokážeš si to představit? Jsi slepý po celý život, Ježíš tě uzdraví, ale namísto toho, aby se s tebou tví blízcí radovali, jsou smutní a skleslí, že se to stalo v sobotu.

Na konci 9. kapitoly Ježíš říká farizeům, že mají problém s duchovní slepotou. Jeho další slova v J 10,1 se týkají zlodějů, kteří se vloupají do ovčince, aby ukradli ovci. Lezou do něj přes zeď místo toho, aby šli dveřmi. V tomto podobenství bychom čekali, že se Ježíš přirovná k pastýři, a oprav-

du tomu tak je (budeme se tím zabývat jiný den), ale to první, co říká, je, že je dveřmi (bránou) do ovčince. Je to zvláštní. Jak tomu máme rozumět?

Možná jste slyšeli o tom, že v tehdejší době některé ovčince dveře ani brány neměly. Byly to jen takové otevřené vchody, do kterých pastýř uléhal a trávil noc v tomto prostoru. Žádný dravec se tak nedostal v noci dovnitř. Pastýř se vždy vzbudil a šelmu odehnal. Pokud se chtěl do ovčince vloupat v noci zloděj, musel přelézt zeď. Vchodem by přes pastýře neprošel. Dá se tedy říct, že i člověk může být dveřmi.

Jaký je účel dveří? Pokud bys jako Wen musel psát úvahu na téma *Dveře*, asi by ses také nejdříve zamýšlel nad tím, k čemu jsou určeny. (Zkuste několik možných a praktických návrhů napsat na tabuli.) Otvírají a zavírají. Brání osobám a zvířatům ve vstupu. Chrání osoby a zvířata uvnitř. Udržují uvnitř teplo, popř. chlad. Mohou být otevřené pro druhé či pevně uzamčené. Ukazují, kudy jít. Pokud chceš vstoupit do domu, musíš vždy projít dveřmi. (Ano, můžeš vlézt i oknem, ale to obvykle značí, že nemáš dobré úmysly.)

Co má tedy Ježíš s dveřmi společného?

OTVÍRÁ: Co Ježíš otvírá? K čemu nám umožňuje přístup? K lásce, pravdě a světlu. Je vždy otevřený ke každému, kdo s ním chce mluvit nebo mu naslouchat. Přijal Nikodéma při jeho noční návštěvě. Vítal zástupy lidí, kteří šli za ním. Přijal i ženu u studny. Ježíš je otevřený všemu, co mu chce-

me říct, i když je to třeba negativní a zraňující. David ve chvílích, kdy je smutný nebo rozhněvaný, Bohu leda-co vyčítá. Bůh ho v takovém chování nepodporuje, ale ani jej neodhání, neodmítá mu naslouchat. Slyšeli jste někdy od šéfa, zaměstnavatele nebo kazatele, že uplatňuje politiku otevřených dveří? Znamená to, že jsou vždy připraveni vás vyslechnout. Nemusíte mít obavy, že je obtěžujete. A takto otevřený je i Ježíš.

ZAVÍRÁ: Před čím Ježíš dveře zavírá? Bible učí, že někdy v této době Bůh zavře dveře před vším hříchem, lží, nenávistí, závistí, modloslužbou, sobectvím a pýchou. Lidé, kteří lpí na hříchu, zůstanou venku a nebudou již vpuštěni do Božího království. Bůh si to však nepřejí, a tak nechává dveře otevřené tak dlouho, jak je to jen možné. Bůh stále volá a prosí lidi, aby vešli. Děje se to od chvíle, kdy se Eva a Adam skryli před Hospodinem, a bude se to dít až do posledního dne. Pak budou dveře zavřeny a hřích bude navždy zničen.

Ježíš někdy zavírá to, co my otvíráme, a opačně – otvírá, co my zavíráme. V počátcích adventizmu, dříve než byla založena naše církev, věřili někteří, že proroctví „zavřených dveří“ (Zj 22,11.12) se již naplnilo, a tudíž neexistuje šance na spasení pro ty, kteří neprošli „velkým zklamáním“. Jsme vděční za to, že naši předci zůstali otevření Bohu a že byli schopni rozpoznat svůj omyl.

Jak jsme na tom my? Jsme otevřeni Bohu a jeho cestám, i když se právě neshodují s našimi plány? Nebo jsme uzavřeni každé myšlence, na kterou

jsme nepřišli my sami? Jsme ochotni své zažité názory změnit, když je třeba? Je naše mysl otevřená, nebo spíš uzavřená? Jsme otevření pro Boží hlas?

UDRŽUJE UVNITŘ: V zimě dveře zavíráme, aby nám neunikalo teplo. Také v parném létě dobře zavíráme, aby uvnitř zůstalo co nejdéle chladno. Dveře ovčince se zavíraly proto, aby z něj neutekla ovečka. Servírka Andrea měla ve dveřích do kuchyně dětskou zábranu. Ne proto, že by snad neměla své děti a psa ráda, ale protože to bylo bezpečnější. V domovech důchodců a především tam, kde leží lidé trpící demencí a Alzheimerovou chorobou, se musí dveře zamykat, aby nemocní lidé neodešli pryč. Často nevědí, kde jsou, a mohou se snadno ztratit. Mnohdy jsou rozzlobení, že jsou zamčení, ale lidé, kteří se o ně starají, vědí, že je to potřebné pro jejich zdraví a bezpečnost. Možná jste zažili, že vaši blízcí, které máte rádi a které se snažíte před něčím ochránit, se na vás za to zlobí. Může to být velmi bolestné.

Někdy se v určitých situacích můžeme cítit jakoby uzavření, omezení okolnostmi nebo pravidly. Zavíral ale někdy Ježíš své ovečky? „Zůstaňte se mnou,“ radí, protože ví, co je pro nás to nejlepší. „Buďte se mnou, neodcházejte.“ Někdy máme chuť vydat se na výpravy za dobrodružstvím, poznávat okolní svět. Je to ale velmi riskantní. Jen si zkuste představit ovečku ve volné přírodě, bez péče a ochrany pastýře! Jak bezbranná je proti všemu nebezpečí, které jí hrozí!

Ale Ježíš vás natolik miluje, že i když se rozhodnete pro dobrodružství – tedy že přelezete zeď ovčince, a pak uvíznete v trní, Kristus půjde za vámi, pomůže vám, vytáhne trny, zahojí škrábance a šrámy a dá vám novou šanci.

ZADRŽUJE VENKU: Prostřednictvím dveří uchováváme v zimě teplo uvnitř, a tím se chráníme před zimou, a v létě udržujeme v domě chlad a zabraňujeme horkému vzduchu, aby se dostal dovnitř. Taková je funkce dveří. Když jsou dveře od ovčince zamčeny, ovečka sice nemůže ven, ale ani hyeny, šakalové a vlci se nedostanou dovnitř. Nevím, jak je tomu u ovcí, ale vím, že jsou různé typy lidí. Někteří nejraději zůstávají uvnitř, v bezpečí, a radši ani nevycházejí ven, jiní protestují a jsou rozhořčení, kdykoliv mají pocit, že jsou nějak omezováni. Ke které skupině máš blíž?

Ježíš v příběhu vypráví o zlodějích, kteří přelézají zeď. Na tomto světě, který je hodně vzdálen Božímu stvořitelskému záměru, není vůbec bezpečno. Dnes není žádnou jistotou mít dveře dobře zavřené. Lidé se dokážou vloupat i do zabezpečených domů a vykrást je, ale dostávají se také do srdcí a berou pokoj a pocit bezpečí a jistoty. Ti, kterým vykradli domy, říkají, že nejhorší nebyla škoda na majetku, ale ztráta pocitu bezpečí. Cítí se podvedeni a vystrašení tím, že se někdo octil v jejich osobním a vlastním prostoru, v místě, které považovali za svoji „citadelu bezpečí“. A stejně se může cítit i tvé srdce – okradeno, podvedeno, pošpiněno.

Možná kvůli nedodržení slibu, zrazené důvěře nebo zničenému přátelství...

Ježíš by se takto nikdy nechoval. Ježíš by nikdy nelámal zamčené dveře. On je dveřmi. On je jediná cesta, která vede k pokoji. Sám se dokořán otvírá a přijímá, objímá tě a dává pocit bezpečí. Jemu můžeš věřit. Zní to dost jednoduše, že? Ježíš tě ale nikdy nepodvede. Možná se ti zdá, že už se to někdy stalo. Tvé modlitby byly možná vyslyšeny jinak, než sis přál. Možná jsi ještě nedostal odpovědi na některé své prosby. Můžeš mu ještě věřit? Ano, můžeš, tím si buď jist.

UKAZUJE CESTU: Ježíš řekl, že je nejen dveřmi, ale i jedinou cestou k Otci. Je to zapsáno v J 14, 6, hned za jeho prohlášením, že je cesta, pravda i život. Ale o tom až později. Někteří lidé si tento text vykládají tak, že všichni ti, kdo nikdy neslyšeli o Ježíši, budou ztraceni. Bible to ale neučí. Bůh je dokonalý a spravedlivý soudce. Ví, jestli lidé touží jít za ním, anebo jej odmítají (Ř 1,18–20). Lidé mohou být spaseni, přestože nepoznali biblickou věrouku a nikdy neslyšeli o Ježíši, a to díky Ježíšově smrti a vzkříšení.

Ježíš také mluví lidech, kteří se snaží dostat do ovčince jinou cestou. Nazývá je zloději a lupiči. To jsou ti, kteří přelézají zeď. Z ovčince však budou vyhnáni. Ježíš je jedinými dveřmi k životu a každý z nás může volit, kudy chce vejít.

Ježíš otvírá dveře nám, ale také my otvíráme dveře jemu. Ve Zj 3,20 je psáno o tom, že i my máme dveře: „Hle, stojím u dveří a klepu, kdo

by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Wenův profesor by určitě souhlasil s tradičním výkladem textu – že Ježíš touží vejít do srdce každého člověka. Ale podívejme se na text z jiného úhlu pohledu.

Již léta slýcháme o tom, že Ježíš touží přebývat v našich srdcích. Ale nikdo nám nedokáže přesně popsat a vysvětlit, co to vlastně konkrétně znamená. Děti se často ptají, jak se Ježíš může do jejich malých srdíček vejít. Je to jako s Nikodémem, když mu Ježíš říká, že se musí znovu narodit. Nikodém se ptá, jak může vstoupit do lůna matky. Sekulární lidé těmto textům často nerozumí. A musíme si přiznat, že ani nám to mnohdy není zcela jasné.

Ježíš dveře nikdy nevylomí. Nikdy na nás netlačí silou. Stojí tiše u dveří a klepe. Čeká na naši odpověď. Čeká, až mu otevřeme.

Co tedy znamená, že „Ježíš klepe na naše srdce“? Míni tím naše svědomí. Většinou moc dobře víme, co máme a nemáme dělat. Moc dobře víme, že to, co jsme udělali, nebylo správné. Pak pocítujeme takové nepříjemné hlodání. To je to klepání na dveře. Odpovídáme na Źukání? Nebo předstíráme, že jsme nic nevímali a o ničem nevíme? Nebo přicházíme s různými vysvětleními a argumenty, proč to „zrovna teď“ špatně dopadlo? A když nás kazatel ve svém kázání volá k životu s Bohem, k životu, který za to stojí, říkáme: „Ještě chvilku počkej, ještě chvíli budu žít tak, jak sám chci“?

Klepáním na dveře mohou být i slova tvého přítele nebo text písně. Někdy si možná řekneš: „Jéje, Ježíš je u dveří. Ještě tu rychle uklidím, než jej vpustím dovnitř. Nechci, aby viděl, jak to tu vypadá.“ Ale on to moc dobře ví. On jediný ti s tím úklidem může pomoci. A pokud budeš vyčkávat, až bude vhodnější doba nebo lépe uklizeno, mohlo by se stát, že bys jej nakonec dovnitř nikdy nevpuštěl.

Ellen Whiteová o tom píše:

Ježíš říká: „Hle, stojím u dveří a klepu.“ Vpustíme jej dovnitř? Je naší předností kráčet v jeho přítomnosti, přetvářet náš charakter a zdobit jej klenoty, jako je radost, vděčnost, trpělivost a láska. Můžeme pak každý den představovat svému okolí Boží charakter, zrcadlit jeho lásku a milost. Proč ale mnohdy klopýtáme a jdeme bez světla? Naším úkolem je otevřít dveře našich srdcí a nechat Ježíše vejít. Otevřeš mu? Ježíš stojí přede dveřmi tvého srdce. Dovol mu vstoupit. (Our High Calling, str. 352)

Naším úkolem je otevřít a nechat Ježíše vstoupit. Zní to velice prostě a jednoduše, ale výsledek předčí naše očekávání. Najednou všechno dostane nový náboj, novou jiskru.

Co myslíte: Zaklepe Ježíš u našich dveří jen jednou, nebo přichází opakovaně?

Od dětství přemýšlíme, čím bychom mohli jednou být. Ptají se nás na to učitelky ve škole, babičky, rodiče... Někdy může takovéto hledání trvat dlouho. Vzpomeňme si na Wena, který je už druhým či třetím rokem na vysoké, a stále neví, na co se zaměřit. Nebo se podívejme na Andreu. Ta nestuduje, ale pracuje na pozici, kte-

rá ji příliš nenaplnuje. Ježíš má plán s každým z vás. Nebojte se, nezaklepe jen jednou. Buďte vnímaví k jeho klepání i k odpovědím na vaše otázky ohledně toho, co s vámi zamýšlí, jaké je vaše poslání a obdarování.

Celý modlitební týden si klademe otázku, jak Ježíš věděl, kým je. Jak mu bylo zjeveno, že je dveřmi nebo bránou? Možná ve svém životě zjistil, že rád ochraňuje. To je hlavní úkol dveří. Chránit.

Poté, co Ježíš uzdravil slepého muže, byl tento muž vyhnán ze synagogy, protože trval na tom, že jej uzdravil Ježíš. Farizeové toto vysvětlení odmítali. Považovali za velkou troufalost tvrdit, že by Ježíš měl takovou sílu a moc, aby vrátil zrak slepému. Ale on jim odpověděl: „Podívejte, o tom já nic nevím. Co ale vím? Že jsem byl slepý a nyní vidím.“ Mluvil s farizeji přímo, ale ti jej vyhnali se slovy, že je od narození plný hříchu. Když to Ježíš uslyšel, rozhodl se tohoto muže najít (J 9,35). Cítil, že ho právě teď opět potřebuje. Chtěl ho bránit a chránit.

Tento muž i jeho rodina museli být velmi zmatení. V den, který měl pro ně být nejšťastnějším dnem v životě, byli vyhozeni z chrámu. Ježíš chtěl tohoto muže uklidnit, vrátit mu pokoj a radost. Podívejme se na verše 35 až 38. Bylo to, jako by zavřel rozžlobené církevní vůdce venku a muže a jeho rodinu ukryl vevnitř, kde byli v bezpečí. Ježíš si s mužem vypráví a ten jej přijímá jako Syna člověka. V evangeliích je zmíněno jen několik lidí, kteří přijali Ježíše jako Spasitele už během jeho života na zemi.

Je zajímavé, že po tomto setkání Ježíš vypráví příběh o ovcích, ovčinci a dveřích.

Ježíš je dveřmi, bránou k bezpečí. Už jsi vešel? Stojí u dveří tvého srdce. Už jsi jej vpustil? Pokud jsi odpověděl na tyto dvě otázky, tady je třetí: Můžeme se i my stát dveřmi anebo dokonce vrátnými?

V Bibli je jeden zajímavý příběh o dveřích a vrátných. Určitě jste jej slyšeli mnohokrát, ale nejspíš jste o něm nikdy neuvažovali v těchto souvislostech. Je téměř ve všech evangeliích. Přečtěte si ho společně v Mt 19,13.14. O čem je tento příběh? Ano, Ježíš žehná dětem. Co to má společného s vrátnými? Najděte si ještě Žalm 84. Stojí za to přečíst si ho celý. Je plný povzbuzení a chvalozpěvů na Hospodina. Žalm napsali Koráčovci, kteří byli v chrámu vrátnými.

Vrátný je považován za nižšího služebníka, celý den jen stojí a otvírá či zavírá druhým dveře. Ale žalmista říká, že bude raději „stát na prahu v domě svého Boha než pobývat ve stanech ničemů“. Ráda bych byla takovým vrátným. Jsou ale lidé, kteří místo toho, aby jen otvírali a zavírali dveře Božího příbytku, začali rozhodovat, kdo může a kdo nesmí vejít. Někteří lidé si myslí, že nejlépe vědí, kdo je dost dobrý na to, aby mohl být účasten bohoslužeb, kdo je dostatečně vhodně oblečen nebo kdo se chová tak dobře, aby ho Bůh mohl mít rád.

Podívejme se zpět na text ve Zj 3,20, kde se píše o sboru v Laodiceji. Nezavřeli jsme nebo nezavíráme někdy dveře našeho společenství před „těmi maličkými?“ Učedníci také

chtěli určovat, kdo smí a kdo nesmí k Ježíši. Ježíš byl unaven a zaneprázdněn lidmi z širokého okolí. Tyto lidi učedníci považovali za hodné toho, aby Ježíši naslouchali. Vždyť často přicházeli z velké dálky. Ale tyto matky? Jistě nejsou zdaleka, a stejně by ani neporozuměly jeho kázání. Navíc chtěly Ježíše zaměstnat – toužily přece, aby Ježíš požehnal jejich dětem. A tak je odháněli se slovy: „Copak si myslíte, že má na vás Mistr čas?“

Učedníci byli špatnými vrátnými. Mysleli si, že vědí, kdo a kdy smí přistoupit k Ježíši. Kdyby přišel nějaký boháč, římský voják nebo soudce, neodehnali by ho. Ale ženy a malé děti? Ježíš jim to dal hned znát. „Nechte děti a nebraňte jim přijít ke mně.“ Ježíš je znovu tím, kdo brání a chrání druhé. Matky s dětmi se jistě cítily ponížené, když se ubíraly pryč plny studu, že vyrušují velkého učitele. Ale Ježíš se na ně usmál, objal je a vložil ruce na jejich děti. Jak musely být šťastné!

Ježíš tím řekl beze slov: „Moje dveře jsou zavřeny před duchovní pýchou, posuzováním druhých, před lidmi, kteří si myslí, že mají moc. A jsem naopak vždy otevřen pro pokorné a nevinné, kteří touží být v mé blízkos-

ti.“ A pokračoval: „Takovým, jako jsou tyto děti, patří království nebeské.“

Jací jsme my jako vrátní? Otvíráme všem, kteří chtějí vejít? Nebo víme, koho Bůh může či nemůže milovat a přijímat? Cítí se s námi lidé v bezpečí?

Pokud Ježíš otevřel dveře *mně*, kdo jsem já, že mohu říci, že by někdo neměl být vpuštěn?!

Otevři dveře svého srdce.

Projdi Ježíšovými dveřmi.

Ať je tvůj život jako otevřené dveře pro druhé.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Před čím ve tvém životě zavřel Ježíš dveře? Dal ti tím pocit bezpečí?
2. Čemu ve tvém životě Ježíš naopak dveře otevřel? Získal jsi díky tomu pocit svobody?
3. Vzpomeň si alespoň na jeden způsob, jakým Ježíš klepal na tvé dveře v průběhu uplynulého měsíce?
4. Už jsi se někdy cítil nevítaný? Kdy se to stalo? Proč k tomu došlo?
5. Jak můžeš být otevřenými dveřmi? Jakým způsobem můžeš mít své dveře zavřené? Jak poznáme, jestli máme své dveře otevřít nebo naopak zavřít?

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 2

**PROTOŽE JE JEŽÍŠ DVEŘMI,
MOHU BÝT VRÁTNÝM, KTERÝ VÍTÁ
DRUHÉ DO BOŽÍ RODINY.**

JEŽÍŠ ŘEKL:

Já jsem chlebem života

Musela jsem se zbláznit, pomyslela si Andrea. Jak jsem si mohla myslet, že na to budu mít čas?

„Můžu to zkusit? Prosím...“, desetiletý Adam úplně hořel nedočkavostí.

„Ne, já!“ prosila sedmiletá Jeannie. „Ty jsi vždycky ve všem první.“

Do toho pištěla malá Minnie, třebaže vůbec netušila, o co se vlastně jedná: „Já, já!“

„Ticho!“ zakřičela Andrea a jako zázrakem všichni ztichli. „Minnie, ty si sedni sem a budeš hlídat, aby nám miska nespadla na zem. Ale nedotýkej se kamenů, když se točí. Rozumíš?“ Minnie, usazená na kuchyňské lince, dychtivě přikyvovala, ale Andrea ještě řekla: „Adame, ty ji budeš sledovat jako jestřáb. Jeannie, ty můžeš začít. Stoupni si k tomu takhle, hezky přímo uprostřed, ať se zbytečně nenamáháš.“ Jeannie se se zarputilým výrazem ve tváři pustila do práce. Začala pomalu otáčet velkou klikou.

„Je to těžké,“ postěžovala si.

„Ano, to je,“ přikývla Andrea.

„A teď si představ, kolik toho musela umlít Ježíšova matka. Pamatuješ si na ten obrázek, co jsme spolu viděly?“

Andrea se nechala inspirovat vegany, lidmi, co jedí jen rostlinnou stravu, a koupila si ruční mlýnek na obilí. V kuchyni narůstalo ticho a napětí. Bylo slyšet jen otáčení kliky. Děti s napětím sledovaly, jak se mlýnské kameny točí a jak z nich vypadává jemná, světle hnědá mouka. Bylo to pro ně jako kouzlo. Když však děti zjistily, jak je to těžké a namáhavé, jejich zájem o mletí rychle vyprchal. Nakonec zůstalo mletí na Andree. Aspoň si nemusím kupovat permanentku do fitka, napadlo ji, když se zadýchala natolik, že si musela udělat přestávku, nemluvě o bolesti v pravé paži.

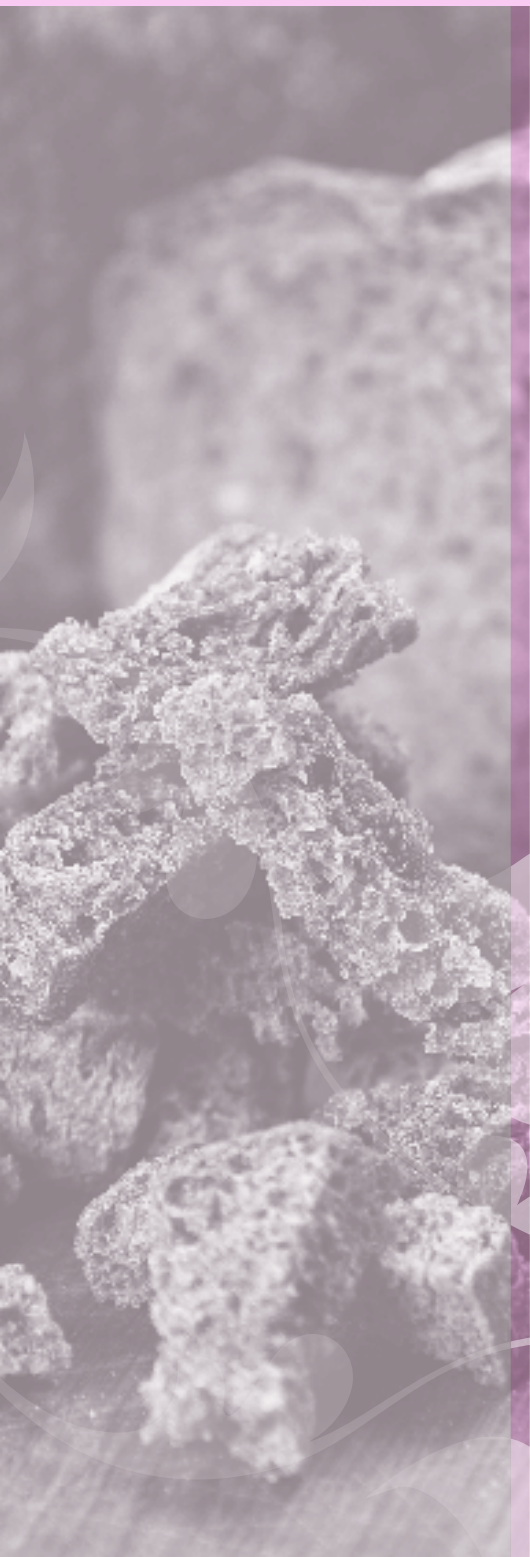
„Nejsi ráda, že nemusíš mlít mouku tak často, jako v době, kdy žil Pán Ježíš?“ ptala se Jeannie.

„Kdo, já? Kdepak, ty jsi dcera, byla by to tvoje práce.“

„Moje ne,“ řekl Adam samolibě, „já bych dělal mužskou práci.“

„Myslíš, že oráč to měl snažší?“ zasmála se Andrea. „Pracoval bys s rádlem, abychom mohli zasadit novou pšenici.“

Trvalo jim téměř hodinu, než pomleli dost mouky na dva bochníky

chleba. Pak do ní přidali droždí, trochu soli a oleje, med a teplou vodu. Děti hnětly těsto dřevěnou vařečkou, dokud na ně nebylo příliš tuhé. Pak se vařečky chopila Andrea. Nakonec jej vyklopili na dřevěný vál. Následovala část, kterou měli všichni nejraději. Rozdělili těsto na čtyři části a každý z nich hnětl a mačkal svoji placičku. Občas do ní některý z pekařů přidal trochu mouky. A všichni se snažili hlídat Minnie, aby snědla ze svého těsta co nejméně. Nakonec položil každý svůj bochníček do misky, přikryl ho, na misku napsal své jméno a nechal těsto v teple vykynout.

Nakonec šli do koupelny seškrábat těsto z dlaní a vykartáčovat si nehty.

Adam při mytí prohlásil: „Já jsem tak rád, že nejsem zrnkem obilí.“

„Pročpak?“ zajímalo Andreu.

„Jen si to představ. Nejdřív tě pohodí na zem, zahrnou tě hlínou, prší na tebe... a pak celý nabobtnáš a začneš klíčit. Já sice nevím, jestli zrna mohou něco cítit, ale dokážu si představit, že to může být celkem bolestivé. Pak z tebe vyraší malé kořínky a lístky a brzy vyrosteš ve velkou, krásnou rostlinu. A pak snad přijde ta hezčí část tvého života. Vlníš se ve větru a užíváš si slunce.“

„Pokud k tobě nepřijde křeček polní,“ zavtipkovala Andrea.

„A pak přijdou stroje a odseknou tě od kořínků,“ pokračoval zapáleně Adam. „Pak tě zabalí do pytle a posadí na polici někde v obchodě. Když už si myslíš, že to nejhorší máš za sebou, přijdou lidé, strčí tě do mlýnku a umelou, jako my dneska. Pak tě ještě upečou v horké troubě.“

„A potom,“ pohládila si Jeannie břicho, „tě sní, mňam!“

„Máš pravdu, taky bych nechtěla být zrnkem obilí,“ souhlasila Andrea. „Ještě že obilí nic necítí.“

V tomto týdnu jsme hovořili o dvou výročích *já jsem*, které Ježíš prohlásil. Nejprve jsme studovali jeho výrok o světle. Pak jsme se dozvěděli, že Ježíš je dveřmi a že do nebeského království se dostaneme jen skrze něj. Je jako lampa, která svítí všude, kde jsi, a ukazuje ti cestu ke dveřím. A pak už je na tobě, zda projdeš dveřmi, vrátíš se zpět, anebo zkusíš najít jinou cestu. Pokud ses rozhodl vejít pravými dveřmi a otevřít Ježíši své srdce, otvíráš tím dveře i dalším lidem. Ale víte, co Ježíš dělá jako první? Přečtěme si Zj 3,20. Ano – sytí nás.

Jak mnohdy na tuto část zapomínáme. Chceme se hned vrhnout do práce pro druhé. Říkáme si: „Tak co by Ježíš udělal jako první? Už vím, pomohl by tamhle tomu člověku.“ Ale Ježíš za námi volá: „Na něco jsi zapomněl. Pojezme nejdřív, ať máš dost sil k práci.“

Dnešní život je tak uspěchaný, že lidé často odcházejí do práce nebo do školy bez snídaně. Možná se to dnes ráno stalo i někomu z vás, že nestihl posnídat. Vynechávat snídani není moc zdravé a neprospívá to ani v našem duchovním životě. Riskujeme, že vyhladovíme.

Dnes budeme studovat zajímavou kapitolu v Bibli. Nalistujte si J 6. kap. O den dřív Ježíš nasytil zástupy čítající asi 5000 mužů. Teď za ním kráčejí davy lidí, kteří ovšem ještě nerozpo-

znali, že je Mesiáš. Nejsou si jisti, jestli mu mají věřit nebo ne (verše 25 a 26). Ježíš je ale nenechá odejít s prázdnou. Přečti verš 27. Ježíš obrací jejich mysl od pozemských věcí k nebeským. Na chvíli se mu to podaří, alespoň u některých z nich. Ptají se ho: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ (v. 28). A co Ježíš odpovídá (v. 29)? Ježíš říká, že naším úkolem je věřit. Ale jako by víra byla pro ně příliš nesnadné téma. Požadují zázračné znamení, které by jim ukázalo, kým Ježíš je. (Nevím, kolik jich ještě chtěli zažít?!). Vzpomínají – ne na chléb, který jim učedníci včera podali z Ježíšových rukou – ale na mannu. To by byl pro ně dostačující zázrak! Jen si to představte – už žádné mletí, žádné pečení, jednoduše by si sebrali jídlo ze země. „Ano, Ježíši, to by bylo dobré, pak bychom ti už určitě uvěřili.“

Ježíš se ale nenechá odradit a vrací téma k duchovní oblasti (přečtěte si verše 32–37). Lidé ale opět reptají: „Kdo si myslí, že je?“ Ježíš zklidňuje jejich spory o tom, kým je. Ve verši 48 jasně prohlašuje: „Já jsem chléb života.“ Židé se začali hádat: „O čem to mluví? Jak nám může dát k jídlu své tělo?“ (v. 52). Ježíš je neústupný. V dalších verších prohlašuje: „Pokud nebudete jíst moje tělo a pít moji krev, zemřete, ale pokud to budete činit, budete žít věčně.“ Lidé tomu stále nerozuměli. Jak jej mohou jíst? Ve verších 61–65 jim Ježíš vysvětluje: „Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.“

Tady to máte! Jíst Ježíše znamená ochutnávat jeho slova, trávit je, do-

kud se nestanou vaší součástí stejně, jako se chleba stane vaší součástí poté, co ho sníte.

Následuje jeden z nejvýznamnějších momentů v této kapitole a možná i v celém Ježíšově životě. Přečtete si verš 66. „Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním necho-
dili.“

Dovedete si to představit? Ježíš tím musel být zdrcený. Měl o tyto lidi zájem, měl je rád. Ale jak smutné to bylo i pro ty, co jej opustili! Jak smutné je to i pro nás, rozhodneme-li se obrátit se k němu zády. Slyšet Ježíšova slova je jedna věc. Čtou se celkem snadno.

Ale rozžvýkat je?

Strávit je?

Žít podle nich?

To je těžké. Stojí to za to?

Doufám, že řeknete ano. Každý z nás viděl alespoň záblesk světa, našel dveře, nahlédl do nich, vstoupil a teď sedí s Ježíšem u společného jídla. Celý tento modlitební týden mládeže je jako hostina, na které si pochutnáváme na Ježíšových slovech. Při každém setkání jí každý asi trochu jiné jídlo. Vybírá si to, na co má právě chuť. Pamatujte na to, abyste si nevybírali jen to, co vám chutná. Dovolte Ježíši, aby vám ukázal pravdy, které potřebujete vstřebat.

Jak můžeme být s Ježíšem na hostině? Jako první nás napadne – číst si Bibli. Je mnoho způsobů, jak číst Boží slovo. To důležité je číst Bibli, ne jen duchovní knihy. Jíst duchovní pokrm pouze skrze jiné knihy je jako jíst stravu pro batolata – ta může být sice dobrým doplňkem stravy nebo

počáteční stravou pro nové křesťany, ale pro další duchovní růst se potřebujeme sytit Ježíšovými slovy, ne jen náhražkami.

Ráda bych vám představila několik tipů, jak Bibli studovat:

1. Začni knihou Genesis a čti Bibli až do konce. Možná znáš rozpis na roční čtení Bible. Existuje i 90denní plán. Ale osobně bych ti doporučila, aby sis čtení Bible rozvrhl do tří let. Čtení začni i ukonči modlitbou. Čti s vědomím, že je Ježíš u tebe a že ti pomáhá. Zapiš si do deníku, co tě oslovilo. O své dojmy a inspirace se poděl s kamarádem nebo s někým, komu důvěřuješ.
2. Vyber si určitou knihu Bible. Dopodrobna si ji prostuduj a pak teprve přejdi na další. Nebo si můžeš vybrat téma, které tě zajímá. Použij konkordanci k vyhledání všech textů, které o tématu mluví, a prostuduj si je. Musíš být ale připraven srovnat si všechny verše, porovnat je mezi sebou a modlit se nad těmi, které se ti zdají proti-
chůdné. Z tohoto studia většinou vyvstává mnoho otázek, piš si je. Touto metodou získáš asi nejhutnější stravu, kdy se slova Písma stanou součástí tvého každodenního života.
3. Využívej při čtení moc modlitby. Vyber si tiché místo, kde pociťuješ a prožíváš pokoj a kde máš možnost otevřít své srdce Bohu a naslouchat mu. Pak si několikrát přečti vybranou pasáž a požádej Du-
cha svatého, aby tě upozornil na verš, myšlenku nebo slovo, které

má pro tebe zvláštní význam. Nad touto myšlenkou pak rozjímej. Zeptej se Boha, jaké oblasti tvého života se pasáž dotýká. Poté podříd' danou část svého života Božímu vlivu a dej mu volnou ruku k tomu, aby dělal svou práci. Nakonec mu poděkuj za jeho vedení a plně prožij důvěru, kterou v něj máš. Tento způsob čtení Bible, při kterém se Bůh přímo dotkne tvého srdce, tě naplní vděčností a dodá tvé víře novou sílu.

4. Pokud máš tu možnost, čti k Bibli i Průvodce životem nebo používej jiné komentáře, které nám pomáhají vidět historický, sociální a geografický kontext událostí.
5. Nečti sám. Vytvořte malou skupinku, ve které budete společně studovat Bibli (jídlo přece také líp chutná, když je nejíš sám).
6. Při každodenním čtení Bible budeš duchovně růst. Časem si toho všimneš. Je to podobné, jako když dítě vyrůstá ze svého oblečení. Necítí každý centimetr, ale po nějaké době zjistí, že jsou mu nohavice a rukávy krátké. Staneš se příkladem pro své kamarády ze sboru a ze školy. Možná se i začnou ptát, co se s tebou děje. Můžeš se s nimi podělit o to, co zrovna prožíváš a co zajímavého studuješ.

Vzácné rady ohledně čtení Bible nám zanechala i Ellen Whiteová:

Nestačí jen mít Bibli v úctě a znát ji. Musíme ji studovat a poznávat, jíst tělo a pít krev Syna Božího. Je nutné, abychom věděli, jak Boží slovo vnášet do našeho života. (...) Nechme jeho

slovo působit v našich životech. My jsme těmi, kteří jej představují celému světu. Dělejme čest Ježíši. Pokud jíme chléb života, náš charakter se přibližuje jeho charakteru. Tím mohou druzí lidé skrze nás spatřit Krista. Když lidé přijmou Boha a jí chléb života, porostou v Kristu. Jejich charakter odráží to, čím se sytí a co pijí. (Lift Him Up, str. 105)

U večeře, když všichni vychutnávali upečený chléb, Adam pronesl: „Pořád přemýšlím o tom, jak jsem ráno řekl, že bych nechtěl být pšenicí. Možná by to nemuselo být až tak špatné.“

„Opravdu? Proč myslíš?“ zeptala se se zájmem Andrea.

„Víš, nedávno jsem četl v úkole, že kdyby zrna nepadlo do půdy a tím vlastně nezemřelo, nemohlo by nést ovoce“. Říkal jsem si, že to nedává smysl. Jak může být k užítku něco, co je mrtvé. Ale dnes jsem to pochopil. Kdyby zrnko cítilo, jistě by si myslelo, že umírá.“

Adam okusoval krajíc a pokračoval dál. „Pak musí obilí projít vším tím, o čem jsem mluvil dříve, a aspoň desetkrát si musí myslet, že tohle je jeho konec. A nakonec ho někdo sní.“

Adam se odmlčel a dodal: „A pak se stane člověkem.“

„Člověkem?“ vypískla Jeannie.

„Cože?“ zeptala se s údivem Andrea. „Vždycky mě něčím překvapíš.“

„No ano, člověkem. Podívejte, právě jsem snědl krajíc chleba. Ten je teď někde v žaludku, promíchává se s žaludečními šťávami, rozmělnuje se a jeho živiny přecházejí do krve, kostí a svalů. No není to úžasné?“

Andrea ještě přidala: „A do moz-
kových buněk.“ „Dobré uvažování,
Einstein!“

Minie bouchla lžící o stůl a zopa-
kovala: „To je doblý, Ajštajne.“

Všichni se zasmáli a začali vstávat
od večere.

I my se můžeme stát malými zrnky
obilí, které jsou zasety Ježíšem. Chléb
sytí a vyživuje, ale jsme i my těmi,
kteří sytí druhé? Zkoušíme zasévat
Ježíšova slova? Sytíme lidi kolem nás
jeho slovem, když jsou zesláblí a pod-
vyživení?

Přála bych vám, abyste se sami sy-
tili jeho slovem a aby se pro vás Ježíš
stal pravým chlebem života. Kéž by se
každý z vás stal zrnem, které je k užit-
ku. Zrnem, které sytí a živí duchovně
hladové.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Prožili jste ve svém životě bolest-
nou zkušenost, která vám v koneč-
ném důsledku byla užitečná?
2. Snídali jste dnes ráno? Co jste jed-
li? Snídali jste i duchovní pokrm?
Čím jste se nasýtli?
3. Co tím Ježíš myslel, když řekl:
„Jezte moje tělo a pijte mou krev“?
Jíš a piješ Ježíše?
4. Kdo se ti v poslední době stal dob-
rým zrnem a proč?
5. Byl jsi v poslední době zrnem, kte-
ré zasytilo někoho dalšího? Pověz
o tom ostatním.

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 3

**PROTOŽE JE JEŽÍŠ CHLEBEM ŽIVOTA,
MOHU BÝT ZRNEM A SYTIT OSTATNÍ
JEHO SLOVEM.**

JEŽÍŠ ŘEKL:

Já jsem dobrý pastýř

Byl pátek večer a ve foyer univerzitního kostela se sešlo několik lidí, aby zhlédli krátký film. Studentská kazatelka DeeDee promítala ostatním video ze své cesty po zemích Středního východu, kde sloužila společně se svou kamarádkou Annou. Kvalita obrazu a zvuku sice nebyla nejlepší, zato obsah byl strhující. Wen tím byl natolik zaujatý, že zapomněl na popcorn, který držel v ruce. Na videu zrovna probíhala scéna připomínající dávné časy. Hranaté bílé domy, stará auta a vojáci se zbraněmi v ruce. Další záběr zachycoval, jak se na okraji města pase obrovské stádo ovcí. Byly jich stovky. Velké, bílé, huňaté ovce. Vedle stáda kráčeli čtyři beduíni, kteří byli oblečeni jako z dob Ježíše Krista.

„Vidíš to? Dřevěná pastýřská hůl!“ zašeptal Josh.

„To je síla, co?“ dodal Wen. Pak začali pastýři svolávat ovce. Byl to takový zvláštní zvuk. Wen nedokázal rozeznat, jestli to byla slova, nebo jen zvuky. Bylo zajímavé sledovat, co se dělo dál. Ovce, které předtím působily trochu zmateně, najednou začaly měnit směr. Strkaly jedna

do druhé a mířily k muži, který stál u brány. Jiné se rozeběhly k vedlejší bráně, u které stál další muž. Muži je svolávali a ovce se jaksi přirozeně rozdělily. Najednou bylo slyšet hlasité bečení malého jehňátka, které ztratilo z dohledu maminku. Kromě něj se ale ozývalo i hlasité bečení spousty dalších ovcí. Jehňátko se v tom davu ostatních ovcí cítilo ztraceno.

„Chudáček!“ řekl někdo ze studentů. Ale trvalo to jen asi deset vteřin, než se z velkého stáda oddělila ovce a rozběhla se ke svému jehňátku. Poté už společně, bok po boku, spokojeně kráčely do ohrady. Z jednoho obrovského stáda se vytvořily čtyři menší skupiny, které zamířily přesně ke svému pastýři, do brány svého ovčince.

Video skončilo. Světla se rozsvítla a v místnosti znělo: „To bylo neuvěřitelné! Jak poznaly, kam jít? To jehňátko bylo sladké...“

Anna dodala: „Moc bych přála každému z vás, aby to zažil. Ta atmosféra byla..., nevím, jak to správně pojmenovat.“

DeeDee ji doplnila. „Úžasná. Úplně mi vzalo dech, když jsem viděla,

jak každá ovce pozná, který hlas má následovat.“

Wen se přihlásil: „Vypadá to, že každá ovečka pozná hlas svého pastýře hned od narození.“

Do diskuze se vložila další žena: „Myslím si, že by za cizím pastýřem nešly, bály by se jeho hlasu.“

„Možná že to jehňátko ještě neznalo hlas svého pastýře tak dobře,“ uvažoval nahlas někdo z publika. „Vypadalo to, že matka ho pozná, ale jehňátko znalo zatím jen hlas své matky.“

„Asi ano,“ souhlasila DeeDee. „Zatím následuje svoji matku, ale již brzy bude rozeznávat hlas svého pastýře.“

Wen se postavil a přitom zahlédl v publiku i Andreu. Zeptal se: „Jak dlouho asi trvá, než se naučí rozeznávat hlas svého pastýře a následuje ho?“

Andrea řekla: „Myslím, že do té doby, než přestane pít mléko od matky a je tak plně samostatné.“

Anna se opět zapojila do společného přemýšlení: „Ano, jehňatům je jen několik měsíců, když jsou odstavena, a poté vždy poznají svého pastýře a jdou za ním. Kolik času ale potřebujeme my lidé, abychom slyšeli, rozeznali a následovali Boží hlas?“

Wen přemýšlel: „Asi to hodně záleží i na společenství. Všechny ovce zůstávají pohromadě. Je jim spolu dobře, pociťují větší pocit jistoty a bezpečí. Ale pro nás to může mít jak kladné, tak i záporné stránky.“ Někteří souhlasně přikyvovali.

Josh se ptal: „Jak si ale můžeme být jisti, že celé společenství následuje dobrého pastýře, a ne někoho jiného?“

Diskuze se rozvinula až k tématům, jako je individualismus, tlak společenství, vedení skupiny a zodpovědnost za osobní spasení. Andrea ji ale vrátila k hlavnímu tématu: „Vraťme se zpět k pastýři. Jít za pastýřem znamená jít mnohdy proti davu, abychom k němu došli. A navíc, když se ovce ráno vydají za svým pastýřem, mnohdy musí ujít dlouhou cestou, než se dostanou na dobrou pastvinu. Nejde jen o to, dostat se po ránu k dobrému pastýři, ale následovat jej po celý den. Odpočinout si tehdy, když k tomu dá pokyn. Jít za ním, když zavelí. A třeba i přejít přes kameny, protože on ví, kde je ta nejlepší tráva a voda k pití, které k životu potřebují.“

DeeDee příkyvovala: „Ano, je to tak. A večer se s ním vracejí zpět do ovčince.“

„A další ráno vyrazí znovu za ním a s ním,“ dodal Josh.

„Jsem vděčná, že máme přesně takového pastýře, který nás vodí, pečuje o nás a má s námi takovou trpělivost,“ uzavřela diskuzi Andrea.

Dnes se podíváme zpět do textu, který jsme již společně studovali. Otevřete si J 10,11. Co to znamená, že dobrý pastýř položí svůj život za své ovce?

V dnešní době drží pastevci zvířata v oplocených ohradách nebo je nahánějí pomocí terénních aut. Dnes už u nás není běžné, aby někdo seděl u stáda celý den, pozoroval ho, chránil od hyen a vlků nebo ho vodil na zelené pastviny a k potokům. Jen málokdo staví v potocích pomoci kamenů malé tůně, aby se ovce mohly v klidu napít. Téměř nikdo

je pak nemusí přepočítávat a denně ošetřovat jejich rány. Těžko bychom našli pastýře, který spí ve vstupu do ovčince, aby ovce v noci chránil před divou zvěří. Už si jen těžko dovedeme představit, co to znamená, žít se stádem. V dnešní době, kdy stáda čítají mnohdy tisíce kusů, zjistí pastevci jen stěží, že se jim nějaký kousek zatoulal, protože sčítání neprobíhá denně, ale jen jednou nebo dvakrát do roka. Nahání je oplocenými koridory, ve kterých je hlídá elektřina, a cestou do ovčince procházejí korytem, ve kterém je preventivně hojivá látka pro jejich kopyta. Dnešní péče o dobytek již moc nepřipomíná péči dobrého pastýře před dvěma tisíci lety.

Podívejme se ale zpět do Bible. Ježíš zde zdůrazňuje, že pastýř zná každou ovci osobně, pečuje o ni vlastníma rukama a vkládá do péče o ni kus svého srdce.

Ellen Whiteová popisuje dobrého pastýře takto:

Život pastýře byl plný každodenního nebezpečí. Pravý a dobrý pastýř hledal ztracenou ovci i v bouři a mezi skalami. Mnohdy i on sám někde uklouzl a zranil se. Takový pastýř na ovce nikdy drsně nekřičel, ale volal je soucitným, uklidňujícím a pokojným hlasem. Zatoulaná ovce na jeho volání odpověděla bečením, podle kterého ji pastýř našel. Vysvobodil ji, když uvízla v trnech ostružiníku či spadla ze skály. Vzal ji pak do náruče a donesl ji zpět ke stádu. (Youth's Instructor, 28. dubna 1886)

Ježíš se o nás takto stará, je naším pečlivým pastýřem a hledá nás.

Ježíš je jak pastýřem, tak i ovčí. Stal se ovčí, když přišel na tuto zem

a připojil se ke stádu. Obětoval vše, aby se stal člověkem. Byl často unavený, špinavý, vyčerpaný, opovrhovaný a pronásledovaný. Nakonec byl ukřižován. Možná jsme se i my ztratili, uvízli v trnitém keři hříchu. Možná že jsme na kameny a trny již tak zvyklí, že je ani nevnímáme. Někdy se třeba bráníme, když nás chce Ježíš zachránit, a bojujeme s ním. Stává se, že nemocní lidé také bojují se záchranáři, kteří jim přišli na pomoc. Ježíš se mohl cítit jako takový záchranář, když bojoval s farizeji nebo učedníky, když byli přesvědčeni o své pravdě.

Ježíš však vždy ponechal druhému možnost volby. Muselo ho hodně bolet, když viděl, že se k němu otáčí zády někdo, koho měl rád. Bolelo ho, když viděl, že někdo padá ze skály, je uvízlý v trnitém keři, je zraněn, umírá, ale odmítá jít s ním!

Ježíš řekl ještě něco zajímavého v souvislosti s dobrým pastýřem. V 10. kapitole dvakrát opakuje, že je dobrý pastýř, a k výroku vždy něco přidává. Poprvé, že položí svůj život za své ovce. Co dodává podruhé? Podívejme se do verše 14.

Ovce mají schopnost rozpoznat, komu důvěřovat a komu ne. Podobně se chovají i domácí zvířata. Pozná vaše kočka nebo pes váš hlas, nebo jdou za kýmkoli? Bojí se cizích lidí nebo na ně vrčí? Podobně je tomu i s lidmi – záleží na jejich povaze, postoji, osobnosti i na tom, do jaké míry jsou důvěřiví a jak reagují na nové osoby ve svém okolí.

Nejdůležitější otázkou je, jestli my známe Ježíšův hlas. Poznáš jej? Následuješ jej, kam tě vede, anebo si

jdeš vlastní cestou? Jsi vždy jen ovci nebo jsi někdy i pastýřem? Podívejme se na několik textů v Bibli. Nalistuj si Nu 27,16–21, Iz 63,11 a Ez 43,8. Co tyto texty hovoří o člověku v roli pastýře? Je Bůh jediným pastýřem, nebo se pastýři můžeme stát i my, lidé? Bůh řekl Mojžíšovi, že po jeho smrti povede izraelský lid Jozue (Nu 27,18). Mojžíš byl také pastýřem svého národa. Vedl jej více než 40 let. Mnohdy byl hanoben a opovrhován, dokonce byl ochoten položit za svůj národ život. Nyní se ptá Boha, kdo povede národ dál, kdo bude nyní pastýřem Izraelců. Bůh mu řekl, že to bude Jozue. Bůh měl pro Mojžíše za jeho pastýřskou práci připravenou úžasnou odměnu, ale o ní ještě Mojžíš nevěděl.

Lidé mohou být dobrými, ale i špatnými pastýři druhých. Texty v Izajáši a Ezechielovi hovoří o špatných pastýřích. Bůh zde mluví proti kněžím a králům Izraele a Judy. Bůh, ten nejlepší pastýř, dal některým lidem úkol stát se pastýři lidí a pečovat o ně, ale oni svému závazku nedostáli. Neuchránili svůj lid před zloději z Asýrie a Babylonie a mnohdy s nimi dokonce spolupracovali.

V Novém zákoně říká Ježíš Petrovi: „Pas mé beránky.“ Petr i Pavel píší v dopisech, jak být dobrými pastýři, vůdci církve. Základem slova pastor je právě pastva, pastvina. Možná svého pastora vidíme jen jako dobrého kazatele, který má obohacující kázání. Pastor je však spíše ten, kdo chodí mezi lidmi daného společenství, pečuje o ně, vede je k lepší pastvě a čistému potoku, potírá jim bolavé

rány olejem Ducha svatého a hledá je, když sejdou z cesty.

Co to má společného s námi? Znamená to, že pokud chceme být pastýři Božího stáda, musíme být kazatelé? Učitelé? Může být každý pastýřem?

Podívejme se na několik úloh, které má dobrý pastýř plnit.

1. Dobrý pastýř zná každou ovci jménem. Ví, která má bolavé kopýtko i co má která nejraději. Pozná, která je unavená a potřebuje chvíli nést. Jsme takoví k našim kamarádům? Víme, kdy potřebují vyslechnout i kdy se chtějí vyplakat na rameni? Jsme vnímaví k jejich potřebám? Naplňujeme je?
2. Dobrý pastýř vede své ovce. My nejsme vůdci našich přátel, tím je Bůh. Máme však na naše blízké určitý vliv. Jsme těmi, kdo druhé povzbuzují, nebo je necháváme uvíznuté v trnitém keři? Jsme těmi, kdo vedou druhé k dobré duchovní pastvě?
3. Dobrý pastýř své ovce chrání. Víme o našich kamarádech, jestli jsou šťastní nebo je něco trápí? Na univerzitě v Loyole byl prováděn výzkum týkající se ochoty pomoci. 74 % mužů uvedlo, že by zasáhli proti násilí páchanému na ženách. Nemělo by toto číslo být mnohem vyšší? 100 % žen i mužů by mělo zasáhnout proti jakémukoli násilí. Víme, co se děje za zdmi domu, kde bydlí náš kamarád? Víme, co se děje za zdmi srdcí našich kamarádů?
4. Dobrý pastýř položí svůj život za své ovce. Ježíš dal svůj život, aby každý, kdo v něj věří, neza-

hynul. Dáváme druhým kus sami sebe? Obětujeme kus svého času a pohodlí ve prospěch svých kamarádů? Nebo si říkáme: možná příště...

Pojďme naše přemýšlení zakončit myšlenkami Ellen Whiteové:

Dobrý pastýř jde za ztracenou ovci, nestěžuje si na možná úskalí a nebezpečí. Je ochotný obětovat mnoho ze sebe, pokud to přinese nalezenému pokoj, odpočinek, naplnění, uzdravení, spasení. Každý, kdo sám prožil sílu a moc Ježíšovy lásky, touží, aby další lidé dychtili po jeho milosti, a přivádí tak druhé ke kříži. Můžeme pro druhé udělat mnoho ve své síle, ale když budeme spolupracovat s Ježíšem, nalezneme ztracené ovce. Můžeme je pak brát do náruče a přinášet do ovčince k našemu Pastýři. (Youth's Instructor, 28. dubna 1886)

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Slyšíš Ježíšův hlas? Jak ses ho naučil rozeznat? Nasloucháš jeho hlasu denně?
2. Poděl se s ostatními o to, jak tě někdo našel. Jaký je tvůj pastýř? Jak vnímáš jeho vedení?
3. Jaký jsi ty pastýř? Jak prakticky naplňuješ pastýřské poslání?
4. Jak můžete jako mládež podpořit pastýřské poslání ve vašem společenství?

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 4

PROTOŽE JE JEŽÍŠ PASTÝŘ, MOHU BÝT OVCÍ, KTERÁ JEJ VĚRNĚ NÁSLEDUJE, I POMOCNÝM PASTÝŘEM, JENŽ MU POMÁHÁ S PÉČÍ O OSTATNÍ OVEČKY.

JEŽÍŠ ŘEKL: Já jsem ta cesta, pravda a život

Wen už byl pěkně nervózní: „Vím, že to tu někde musí být. Zkusíme to vzít druhou ulicí vlevo.“

Josh obrátil oči v sloup: „Já to vzdávám. Je to vůbec v téhle čtvrti?“

„Jasně!“ trval na svém Wen. „Slíbil jsem jim, že tam dnes budeme. Je velký den dobrovolníků a asi tam přijde hodně lidí. Chtějí se i pokusit o překonání nějakého rekordu. Potřebují pomoc při registraci.“

„Dobrá, ale proč sis přesně nenapsal adresu nebo nějaký kontakt?“

Wen se ušklíbl: „To jsem přesně udělal, napsal jsem si adresu i kontakt na papír, ale pak jsem ho zapomněl doma. Byl jsem si jistý, že si to pamatuju: doprava, pak chvíli rovně a pak vlevo...“

Už jsme společně viděli světlo světa a prošli jsme dveřmi do Božího království. Ježíš nás také nasýtil chlebem života a pečuje o nás jako dobrý pastýř. A proto můžeme společně vyrazit na cestu.

Dnešní vyjádření *já jsem* najdeme v J 14,6. Kapitoly 13–17 popisují poslední noc, kterou Ježíš strávil se svými učedníky, především cestu do

Getsemanské zahrady a události, které se v ní odehrály. Matouš, Marek i Lukáš jen zmiňují, že jim na cestě o mnohém vyprávěl. Ale Jan si přesně pamatoval, co jim Ježíš řekl, a zaznamenal to pro nás. Ježíš věděl, že je již brzy opustí, a chtěl, aby si zapamatovali základní myšlenky, které budou potřebovat pro službu druhým.

CESTA

Znáte nazpaměť první tři verše J 14? Zkuste si je říct sami i společně. Následující verše už tak známé nejsou. Ježíš říká svým učedníkům, že znají cestu, po které půjde. Učedníci tomu zjevně nerozuměli. Tomáš se totiž ptá: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Co Ježíš Tomášovi odpovídá? Podívejte se na verše 6–7.

Tolikrát jsme tento výrok slyšeli nebo četli. Přesto si možná plně neuvědomujeme, co tím Ježíš opravdu míní.

Představ si, že by ti kamarád řekl: „Odcházím.“ „Ok,“ odpověděl bys. „Ty znáš cestu na místo, kam jdu,“ doplnil by kamarád. Asi by ses zatvářil všelijak: „Jak můžu znát

cestu, když ani nevím, kam jdeš?“ Kamarád by ti řekl: „Já jsem cesta.“ Tvoje odpověď by byla podobná jako ta učedníků: „Cože? Prosím?“

Co to vlastně znamená, když Ježíš o sobě prohlašuje „Já jsem ta cesta“ a dodává „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“? Mnoho lidí tomu rozumí tak, že do nebe se dostanou jen ti, kteří vyznávají: „Věřím v Ježíše, přijímám jeho smrt za mé hříchy a jsem mu vděčný za jeho dar věčného života.“ My ale víme, že v nebi budou i lidé, kteří o Ježíši nikdy neslyšeli (o mnohých se dočteme ve Starém zákoně). Také nestačí vyznávat jej slovy, ale je nutné znát a poznávat Ježíše, následovat jej a chodit s ním. Ta slova se musí odrazit v našich životech a zmocnit se našich srdcí.

Nezní vám „Já jsem cesta“ nějak zvláštně? Copak může být někdo cestou?

Podívejme se, co slovo cesta znamená. Zkuste společně vymyslet co nejvíc významů, které v sobě skrývá pojem cesta. Stezka, silnice, železnice, dálnice... Ale také třeba cesta životem. Když někdo řekne: „Jdi tudy“, myslí tím „jdi tímto směrem“, anebo „následuj (napodobuj) tuto cestu“? Co asi myslel Ježíš? Asi tím myslel obojí. Řekl: „Jděte směrem, kterým jdu já. Směřujte své životy a svá srdce výš. Možná se cesta bude různě klikatit, možná na ní bude hodně foukat, vy ale pojd'te *vždy* za mnou. Neotáčejte se a neběhejte za svými přáními a tužbami, nenechte se svádět sobectvím a pýchou, zavedly by vás zpět. A svedou-li vás z cesty, vyjd'te znovu. Pojd'te se mnou – k Bohu.“

A také dodal: „Následujte cestu, po které jste mne viděli kráčet. Nevíte-li kudy dál, počkejte, než vám řeknu. Napodobujte moji cestu. Používejte ruce: objímejte druhé, syťte je a utěšujte. Používejte nohy: staňte se Božími posly. Používejte oči: uvidíte potřebné a ty, kteří hledají lásku a pokoj. Používejte ústa: povzbuzujte je. Jděte a dělejte to, co já.“

Pouze Ježíš vede ke spasení. Dovol mu, ať je cestou tvého života. Dovol mu, ať tě vezme k sobě, abys i ty byl tam, kde je On (J 13, 3). Tam jej budeme naplno chválit a oslavovat svými životy. Já tam chci být, a ty?

PRAVDA

„Určitě, Joe. Ano, zítra určitě. Omlouvám se za způsobené komplikace.“ Andrea zavěsila telefon a obličej si skryla do dlaní. Cítila se trapně. Nebylo jí až tak špatně, jak tvrdila. Práci v kavárně by asi zvládla. Ale nějak teď nic nestíhala. Kuchyně byla plná neumytého nádobí, na podlaze plno drobků a vylitý čaj. Adam včera potřeboval pomoci s projektem do přírodopisu. Opravdu ji bolela hlava a vlastně i trochu v krku. Možná by se jí nemoc ještě více rozjela. Přece jako servírka nemůže šířit bakterie a viry. Zítra bude o to víc makat.

Otočila se ke stolu, aby posbírala nádobí. Uviděla, jak ji pozoruje Adam. Cítila se zahanbená. Její stud musel být do očí bijící.

„Řekla jsem, abys uklidil stůl, tak mi prosím alespoň trochu pomoz,“ řekla ledově.

Adam a Jeannie začali pomáhat s úklidem, aniž by prohodili jediné

slovo. Andrea se k dětem otočila zády, aby zakryla slzy, které se jí kutálely po tváři.

Později večer si přisedla k Adamovi, který pracoval na dalším projektu o elektrickém proudu. „Adame, nemůžu tomu uvěřit. Tys ještě nenakreslil žádný obvod? Jak to chceš stihnout?“

„To je v klidu, mami,“ uklidňoval Andreu Adam. „Mám od profesorky nějaký den navíc k dobru.“

„Jak to?“ překvapeně vyhrkla Andrea.

„Řekl jsem profesorce, že ti dnes nebylo moc dobře, že jsi nemocná a že to na mne asi taky leze. A tak můžu projekt odevzdat až v pondělí.“

Adam začal kreslit obvod. Andrea měla pocit, jako by měla na srdci obrovský kámen. *Copak učím děti lhát?* Nedokázala vůbec reagovat, tak raději vstala a šla uložit Minnie do postýlky. Vyslala k Bohu rychlou modlitbu s prosbou o odpuštění za to, jak špatným vzorem je pro své děti.

Pozdě večer si přisedla k Adamovi na postel: „Dnes jsme si nestihli projít lekci do sobotní školy. Nevíš, o čem je?“

„Je o tom, jak byl Ježíš křtěn a Bůh řekl: Toto je můj milovaný Syn, toho jsem si vyvolil.“

Andrei opět vstoupily slzy do očí. Vyvolil by si ji dnes Bůh?

„Mami, není ti dobře?“ zareagoval Adam.

Zhluboka se nadechla: „Víš, zlato, ve skutečnosti nejsem nemocná. Není mi špatně fyzicky, ale cítím obrovský kámen na duši.“

„Ty? Proč?“ divil se Adam.

„Protože jsem dnes lhala. Byla pravda, že jsem se necítila moc dobře. Ale nebyla jsem nemocná. Neměla jsem nechat svého šéfa ve štychu na poslední chvíli. Bylo to špatné. Víím, že jsi dnes odložil datum odevzdání projektu, a to taky není správné. Měl bys to dokončit dnes.“

Slza jí ukápla na Adamovo povlečení. Nikdy předtím se nestalo, že by ji děti viděly plakat. „Myslím, že nejsem moc dobrá matka. Bůh ze mne musí být zklamaný. Je mi to tak líto.“

Adam se posadil a podíval se na ni s obrovským soucitem, zájmem a úctou. „Mami, ty nejsi vůbec špatná matka. Víím, že to bylo špatně, co jsem udělal. Tys mě k tomu nenaváděla.“

„Ale ani jsem ti nepomohla.“ Na chvíli oba ztichli.

„Mami, pojďme se prosím spolu pomodlit a prosit Boha, aby nám oběma odpustil. Ty vždycky říkáš, že nás Bůh miluje, ať se děje cokoli.“

Andrea se snad poprvé za ten večer pousmála. Měla radost z toho, co slyšela z úst svého syna. „Máš pravdu. Je úžasné, že když scházím z cesty, ty mne vedeš zpět. Pojďme se pomodlit. A zítra si promluvíím s Joem a omluvím se mu a ty paní profesorce, jo?“

Po modlitbě se společně objali a Andrea s pokojným srdcem a pocitem hrdosti na svého syna zašeptala: „Mám tě tak ráda, Adame.“

Adam ji objal o to silněji. „Ty jsi moje skvělá máma, kterou jsem si vyvolil,“ dodal s vážnou tváří, ale s lehkostí v hlase.

Ježíš v J 14, 6 neříká, že je jen cestou. Přidává, že je i pravdou. Jsme zase

u toho. Jak může být člověk pravdou? Co je pravda? Pilát tuto otázku položil Ježíši o několik hodin později, ale nečekal na odpověď. Ježíš na to odpovídal celé tři roky. On je pravda. Neříká, co je pravda, ani ji nepopisuje. Jen prohlašuje: „Já jsem pravda.“

Když uvěříme v Ježíše a začneme s ním prožívat všední radosti i starosti, žijeme nový život. Život, který má náboj, život, který je pravdou a je v pravdě. Možná nerozumíme tomu, jak se tato změna přihodí. Ale vííme, že díky Duchu svatému cítíme Boží přítomnost (J 14,15–18) a žijeme život pravdy. Když poznáme Ježíše, otevrou se nám oči, takže najednou vidíme, co je správné a co ne, a lépe odlišujeme pravdu od lži.

Ježíš často používá i naše blízké a kamarády, aby nám pomohli rozlišit dobré od špatného. Bůh si použil Andreu, aby Adama něčemu naučil. Máš podobnou zkušenost se svými rodiči? Byl jsi někdy tím, kdo je vedl k poctivému a pravdivému jednání? Andrea se cítila vinna, protože cítila zodpovědnost za svou roli matky, za roli pomocného pastýře, který vede své ovečky k Bohu. Oba dva udělali chybu. Oba dva lhali. Andrea by však nemohla být vzorem Adamovi, pokud by své selhání nevnímala, nepřiznala a nesnažila se ho napravit. Oba tak mohli rozpoznat své špatné chování a prosit Boha o odpuštění. Také Adam vedl Andreu a pomohl jí vidět to, že je dobrou mámou.

Bůh nás miluje kdykoli, kdekoli, ať uděláme cokoli. Bůh nás má vždycky rád, vždy mu na nás záleží. I když to Andrea učila své děti, najednou to

sama neviděla. O to víc to potřebovala slyšet. Bůh jí skrze Adama dodal ujištění, že ji má rád.

Mnohokrát uděláme něco špatného a pak se snažíme naše chyby přikrýt. Pokud se v takové situaci (nebo spíš poté) cítíme zahanbeni a snažíme se vše napravit, jsme na dobré cestě. Ale ztratíme-li ten pocit viny, studu, zahanbení, a dokonce vedeme-li k takovému jednání druhé, vzdalujeme se od Boha a přibližujeme se satanovi. A to je dost velký průšvih, ne?

Ježíš řekl: „Já jsem pravda. Naslouchejte mně. Jste mé milované děti. Záleží mi na vás víc než na vlastním životě. Moc bych si přál, abyste věděli, že vás mám rád, ať uděláte cokoliv. Zkuste ale sebrat veškerou svoji sílu, chuť a energii k tomu, abyste zlepšili své postoj.“

Zkusme se na něj spolehnout. Lépe pak rozpoznáme, co je pravda, a naše životy se začnou měnit.

Wen se rozhlédl po kavárně a sedl si jako vždy ke svému stolu. „Co se děje, Wene? Vypadáš nějak v pohodě,“ podivila se Andrea.

„Nic až tak zvláštního, ale cítím se fakt v pohodě. Vlastně i docela šťastnej,“ dodal s úsměvem Wen.

„Jak to?“ zajímalo Andreu.

„Asi že zkouškové je za mnou a přežil jsem ho.“

„Tak to jo,“ přikývla Andrea.

„Víš, chtěl jsem všechny ty děsné seminárky od profesora Ellisona vzdát. Když jsem se zapsal do náboženství, myslel jsem si, že si Bibli přečtu jako skriptu, naučím se některé

základní principy a třeba i nějakou kapitolu nazpaměť a zkusím žít podle Desatera. Ale dost jsem se sekl. Když jsme hovořili o tom, že Ježíš je chlebem života nebo světlem, tak jsem zjistil, že se něco změnilo,“ pokračoval zapáleně Wen. „Víš, už to nečtu jako učebnici, ale je to, jako bych opravdu četl Ježíše. Jako bych ho slyšel a nasával jeho slova do svého srdce. Chtěl bych vědět, jestli je Ježíš se mnou i během dne, ať už ve škole, nebo na kolejích. Nevím, jestli jsem se nějak změnil. Zrovna včera jsem se rozčílil, jindy zase s něčím otálím a váhám, však mě znáš.“

Andrea mu do jeho monologu skočila: „Povím ti, co se mi včera stalo a co mě naučil můj desetiletý syn.“ Pak povyprávěla Wenovi, co se jí včera přihodilo. „Je to snadné. Když něco děláš špatně, řekni o tom Bohu. Když se ti s něčím nedaří skončit, uvidíš, že s ním to půjde. Budeš víc vnímat, co je a co není dobré... Tak, a co si dneska dáš?“

„Dneska to nechám na tobě,“ po-
usmál se Wen.

ŽIVOT

Během poslední noci, kterou Ježíš trávil zde na zemi, řekl svým učedníkům: „Já jsem cesta, pravda i život.“ Jde o trojí vyjádření *já jsem*. Už jsme hovořili o cestě, jak se může zdát úzká, větrná, možná i sněhem zavátá. Pokud ale následuješ Ježíše, vždy půjdeš dobrým směrem. Také jsme diskutovali o tom, co je to pravda a jak moc jsme ovlivněni satanovými lžemi. A nyní se podíváme na to, co znamená, že Ježíš je *život*. Jaký

význam má slovo „život“? Znamená to, že nejsme mrtví, že dýcháme, chodíme, myslíme, prostě žijeme. Ježíš tím zřejmě myslí mnohem více. Nalistujte si J 10,10. Ježíš v tomto příběhu říká, že je dveřmi, dobrým pastýřem a také že přišel, aby ovce měly život a aby ho měly v hojnosti (některé překlady uvádějí „aby měly pravý život“). Všechny překlady se ale shodují v tom, že Ježíš přišel, aby nám dal dobrý život.

Co znamená život v hojnosti? Jednou jsem četla zajímavý výklad anglického slova JOY (radost). Jak můžeme prožívat radost každý den? Jak se taková radost buduje? Rozdělme si slovo „joy“ na jednotlivá písmena: J – Jesus (Ježíš), O – Others (ti druzí, bližní), Y – yourself (ty).

J – Ježíš je na prvním místě našeho života. Stojí na počátku i ve středu všeho, ať už děláme cokoli. Když víme, že se na nás Ježíš usmívá, pak můžeme zářit, i když se ostatní mračí. Když víme, že nás Ježíš vede, pak se nemusíme strachovat, že je něco špatně, ale víme, že vše napomáhá k dobrému. Když uděláme chybu, víme, že nám Ježíš odpustí.

Pokud je Ježíš ten první, komu říkáme dobré ráno, a poslední, komu přejeme dobrou noc, pak zcela jinak prožíváme náš den. Pocítíme v něm hlubokou radost a naplnění, i když třeba právě procházíme těžkým obdobím. Pravý život není zárukou, že budeme žít snadněji a bez bolestí. Slzy, zklamání a potíže v něm mají také své místo. Jeho hodnota je v tom, že Bůh vždy stojí na naší straně, že s námi vše prožívá. Umožňuje

nám v obyčejných kamenech rozpoznat drahokam. Dává nám prožit radosti z maličkostí všedního dne. Takový je život v hojnosti!

O – ostatní, naši bližní. K prožívání radosti potřebujeme i naše blízké, naše kamarády. Víte, jak druzí poznají, že máme rádi Boha? Podle toho, že budeme mít rádi i je. Pokud se vám to nezdá, nalistujte si 1. list Janův, tam se o tom píše mnohem víc. Je snadné říct, že máme rádi Boha. Pokud však lidé kolem nás nevidí náš zájem a náš pozitivní přístup k nim, pak s naším vztahem k Bohu není něco v pořádku.

Co s tím udělat? Dejte Ježíše na první místo. Díky jeho vřelé lásce, která do vás proudí, můžete milovat i ty, o kterých jste dřív ani pohledem nezavadili. Neznamená to, že s nimi hned budete nejlepší kamarádi, ale projevený zájem, úsměv nebo podaná ruka dělají často divy. Milovat druhé znamená chtít pro ně to nejlepší. Pak ve vás uvidí teplo Boží lásky.

Y – ty. Tato část zahrnuje pozitivní vztah k sobě samému. Možná je tvým problémem to, že se nemáš rád. Možná že se máš naopak rád až moc. Vidíš jen své potřeby a chceš si svůj život prožít jen podle svých přání.

Rodiče, kteří své děti milují, jim vaří zdravá jídla, vedou je k pravidelnému spánku, pečlivě vybírají filmy, které děti sledují. Přistupují k sobě také tak. Vytvoř si pravidla pro sledování televize, pro čas u počítače, syť se fyzicky, duševně i duchovně. Pečuj o své srdce, o své tělo i o svou mysl. Měj se rád, vždyť jsi Božím dítětem! Pak budeš prožívat radostný život v hojnosti.

Ježíš často hovořil o Boží milosti a lásce. Mnohokrát mluvil na téma otcovské láskyplné náruče. Prohlásil o sobě, že je cesta, pravda i život. Kéž by jeho následovníci dokázali tato slova předávat dál. Kéž by šířili, že Ježíš je tou dobrou cestou k výšinám, přítomnou pravdou a životem v hojnosti. Kéž bychom se vydali na cestu s ním a naplnili to, co sám zaslíbil: „Opět přijdu a vezmu vás tam, kde jsem já.“ (Ellen G. Whiteová Christ's Object Lessons, str. 40)

DISKUZNÍ OTÁZKY:

1. Cesta ukazuje směr, spojuje a vede lidi dohromady a kupředu. Jsi pro druhé cestou? Jak působíš na lidi ve svém okolí?
2. Cesty potřebují čas od času opravit, protože mohou zarůstat nebo jsou poničeny v důsledku okolních vlivů. Jak můžeš opravit svoji cestu k Bohu?
3. Které věci ti brání vidět, že jsi milovanou dcerou (synem) našeho Boha? Jak je můžeš odstranit? Jak můžeš v této oblasti pomoci druhým?
4. Vraťme se k životu v hojnosti:
 - Jak mohu dát Ježíše na první místo svého života?
 - Jak mohu mít rád druhé?
 - Jak mohu mít rád sám sebe?

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 5:

**PROTOŽE JE JEŽÍŠ CESTA, PRAVDA
A ŽIVOT, MOHU JÍT PO JEHO CESTĚ, DRŽET
SE JEHO PRAVDY A SDÍLET ŽIVOT PLNÝ
HOJNOSTI S LIDMI OKOLO SEBE.**

JEŽÍŠ ŘEKL:

Já jsem pravý vinný kmen

„Wene, neuhádneš, co se stalo,“ vy-
chrčila Andrea na Wena, jen co ote-
vřel dveře do kavárny.

„Co?“

„Mám novou práci!“

„Fakt? Super. No, ale počkej, kdo
mi teď bude nosit ty výborné koktej-
ly? A kdo mi bude pomáhat s mými
esejemi? Jak já bez tebe udělám výš-
ku?“

Andrea se zasmála: „Tak tohle
určitě zvládneš. Kromě toho tu budu
dál pracovat, ale jen večerní směny.
Už jsem vzdala ty noční úklidy kance-
láří. Díky Bohu. Vlastně bych ti měla
poděkovat, a taky profesorovi Ellis-
novi.“

„Prosím? Proč?“ ptal se trochu ne-
chápatě Wen.

„Víš, jak jsme se bavili o těch vý-
rocích *já jsem*. Ptal ses mě, čím bych
chtěla být. Uvědomila jsem si, že mám
ráda vše, co má něco společného
s přírodou. Za městem otevřeli nové
zahradní centrum, budu tam praco-
vat. Myslím, že mě práce venku bude
bavit. Už jsem se s nimi domluvila.
I roubování stromků mě prý naučí.“

„Jé, to mám radost,“ dodal Wen
a smutně se na Andreu podíval. „Tak

to mi mé ranní koktejly bude vážně
nosit někdo jiný...“

Bylo to pro Andreu něco úplně no-
vého. Všechno sledovala s napětím.
Spolu s dalšími dvěma novými za-
městnanci se shlukli okolo Eda, ma-
jitele zahradního centra, a sledovali,
jak se roubuje. Bylo mrazivé ráno na
sklonku zimy. To je nejvyšší čas začít
ovocné stromky roubovat.

„Je několik způsobů, jak roubovat.
Ukážu vám jich víc a nakonec vás
naučím ten, kterému dávám před-
nost, a vysvětlím vám proč. Tomu
nejjednoduššímu roubování se říká
,proutek'. Uříznete konec mladého
výhonku, a to šikmým řezem. Šikmý
řez provedte také na základním kme-
ni a do řezu vložte výhonek. Je to jed-
noduché, snadné a rychlé. Ale není to
tak odolné a trvalé jako jiné metody.

Metoda ‚s jazýčkem‘ je lepší. Pro-
vedete také šikmé řezy, ale poté říz-
nete ještě jednou napříč oběma řezy.
Vše se tak lépe spojí. Je to trvalejší,
ale řezání je více nebezpečné, protože
řežete ke svým prstům.

A teď způsob, který považuji za
nejlepší. Říká se mu roubování ‚na se-

délko‘,“ vysvětloval vše důkladně Ed. Ukázal na řadu mladých jabloní, které se Andrei zdály poněkud vyschlé. Každá jabloň měla na konci tři až čtyři výhonky. Andrea uřízla šikmým řezem kousek mladého prutu a pak jej nařízla v opačném směru. Řez teď připomínal písmeno V. Ed jim ještě vysvětlil, že roubování se provádí jen v zimě, kdy jsou stromky ve stavu vegetativního klidu. Základní prut je ten silnější, snese horší počasí, nákazu hmyzem apod. Výhonek, který roubojeme, je slabší, ale společně vytvoří skvělé dílo. Výsledkem jsou krásné květy, kvalitní ovoce a lepší a vyšší sklizeň.

Ed přinesl náruč výhonků, které chtěl naroubovat na mladé jabloně. Výhonky byly velmi tenké. Ještě jednou jim ukázal, jak opatrně provést ostrý šikmý řez do písmene V. Stejný řez provedl i na jabloni a vsadil do něj připravený výhonek. Přesně do sebe zapadly.

„Musíte si být jisti, že spojení je co nejlepších. Nesmí se stát, že by byla spojena část spoje a část ne ani nesmí být spoj ohnutý. Jen to nejlepší spojení má totiž efekt,“ dodal Ed a pokračoval ve výkladu: „Tady máte několik prutů. Natrénujte si na nich šikmé řezy. Odpoledne vás ještě naučím roubování do tzv. ‚špičky‘, to je mnohem složitější. Tak hodně zdaru a pozor na prsty.“

Andrea vzala do ruky nůž. Vytvořila první šikmý řez a poté druhý. Oba konce spojila a měla tak hotový svůj první štěp. Trvalo jí to tak desetkrát déle než Edovi a i při dalších pokusech se cítila nesvá a nemotorná.

„Kdy poznáme, že se rouby chytly?“ zeptala se Eda.

„Za několik týdnů, záleží dost i na počasí. Pojď tady kousek dál, ukážu ti rouby z loňského jara.“

Andrea pošeptala své nové kolegyni: „Já si ty svoje označím, ať vím, jestli se ujaly nebo ne.“

U večere Andrea všechno popisovala dětem. Možná byla ve svém vyprávění až moc podrobná. Moc si totiž přála, aby Adam, Jeannie i Minnie „naroubovali“ své životy na Ježíše.

Doposud jsme se zamýšleli nad pěti tvrzeními *já jsem*. Studovali jsme, že Ježíš je světlem, které září na každého člověka, vede jej ke dveřím a přeje si, aby je otevřel. Když člověk vstoupí, Ježíš jej sytí chlebem svého slova a jako dobrý pastýř ho vede po své cestě, v pravdě a k životu. Dnes se společně podíváme na další výrok, který Ježíš vyřkl oné poslední noci v Getsemanské zahradě. Nalistujte si J 15,1–8.

Už víte, jak se prakticky rouboje, ale tohle je ještě zajímavější, ne? Ježíš je tím základním prutem. Zahradník vybírá ten správný prut (kmínek), aby byl dost silný a odolný vůči přírodním vlivům, hmyzu i nákazám. Je takový i Ježíš?

JEŽÍŠ MÁ SÍLU: Sami víte, jak jste sami o sobě slabí. Když si myslíte, že jste silní ve své vlastní síle, tak se vám nedaří. Když používáte pouze schopnosti, které vám byly dány, nedosahujete takových výsledků, jakých byste mohli dosáhnout s Ježíšem. Někdo, komu byl dán nádherný hlas, se stane

zpěvákem, ale je známý především pro své alkoholické úlety a milenky. Někdo, komu byl dán dar vedení a vůdcovství, se stane despotou. Jak odlišná by byla historie i současnost, kdyby každý člověk využíval své schopnosti v závislosti na Božím vedení. Když se rozhodneme stát se následovníky Ježíše a necháme se pokřtít, Ježíš nám dá skrze Ducha svatého schopnosti – dary. Možná jsme je měli už od narození, ale teď na nás mohou být znatelné ve větší míře, mohou být obnoveny. Mohou nám být dány i nové dary. Využívej dary, které máš, a nech se vést Ježíšem. Poznáš, že Ježíš má sílu!

JEŽÍŠ JE ODOBNÝ VŮČI OKOLNÍM VLIVŮM:

Mezi rostlinami jsou určité druhy, které snesou větší sucho a horko nebo naopak nadměrně vlhkou půdu či chlad. Když naroubujeme své životy na Ježíše, pak budeme odolnější vůči nemocem, stresu, trápení... Nikdy nebudeme tak silní a odolní jako základní kmen, ale rozhodně budeme odolnější, než kdybychom zůstali jen výhonky.

**JEŽÍŠ JE ODOBNÝ VŮČI „HMYZU A CHORO-
BÁM“:**

Ježíš žil život jako my, ale nedal se svést satanem. Odolal jeho svádění a pokoušení. Pokud cítíš, že jsi satanem sváděn, popros Ježíše o odolnost. Bible říká, že pokud odoláme a postavíme se satanovi, pak od nás satan uteče. Proč? Protože se nás bojí? Ne, ale bojí se Ježíše, který žije v nás. Jsme stvořeni se záměrem, abychom krásně kvetli a nesli výborné ovoce.

Možná se ale často cítíme sežehnuti stresem, zatopeni starostmi a požíráni „hmyzem hříchu“. Nemusíme zemřít, můžeme dokonce nést ovoce, které však není příliš chutné a může být napadeno nákazou. Takové ovoce často rozsévá nákazu dál okolo sebe. Ale Bůh zasadil na této zemi svého syna, který vyrostl v pevný a silný kmen. To vše proto, abychom na něj mohli být naroubováni, a tak dávat krásné voňavé květy a výborné plody.

Ježíš dále říká: „Vy jste ratolesti (výhonky).“ Vysvětluje, že pokud nezůstaneme v něm, pak neneseme ovoce. Ale co to přesně znamená? Rozdíl mezi námi a rostlinami je ten, že my máme možnost se svobodně rozhodnout. Ježíš na sebe neroubuje lidi, kteří o to nestojí. Tím, že se rozhodneme stát se štěpem na pevném, odolném kmeni, volíme, odkud chceme brát živiny, které k životu tolik potřebujeme. Čím se necháváš zásobit?

Ellen Whiteová to popisuje takto:

Kořen stromu má dva úkoly. Kotví strom pevně v zemi, odkud také bere potřebné živiny. Tak je tomu i s křesťanem, který se stane novým štěpem na Ježíši, základním kmeni. Pokud je spojení opravdu co nejlepší a pevné, pak skrze něj do nás proudí ty nejlepší duchovní živiny. Mohou na takovém stromku začít odumírat listy? Nikdy! Je jen velmi malá pravděpodobnost, že by při dokonalém spojení začaly listy usychat, uvadat, kroutit se a opadat. Díky Boží lásce a životodárné milosti i my můžeme žít, růst, kvést a nést ovoce. (Sons and Daughters of God, str. 288)

Při výkladu o roubování Ed nezapomněl poznamenat, že důležité

je provést co nejtěsnější spojení. Jak my můžeme s Ježíšem vytvořit to nejlepší spojení? On, coby základní prut, byl uřezán první. Je to pro nás těžko pochopitelné, ale on se za nás obětoval. On je tím, kdo byl uříznut ze stromu, abychom na něj mohli být naroubováni a vytvořili tak nový strom. Pokud chceme, aby náš řez dobře přilnul k jeho řezu, musíme se i my odříznout od našeho starého stromu. Co je tím stromem? Může to být náš způsob myšlení, způsob života. Náš starý strom může být napaden hmyzem. Oddělme se a vytvořme nový, lepší strom, ať přineseme světu sladké ovoce. Možná si řeknete: „Já jsem ale odmala vyrůstal v křesťanské rodině a nežiju kdovíjak hříšný život.“ Přesto se upřímně zamysli nad tím, zda by se v něm nenašlo něco, od čeho by bylo lepší se odříznout. Nenapadla tvůj strom nějaká nákaza? Prohlédni každý lísteček! Dovol Ježíši, ať svým světlem prosvítí tvé větve, ať vidíš. Prohlédni si své větvičky – své zájmy, počítačové hry, které hraješ, DVD, které sleduješ, to, jak se chováš ke spolužákům. Každý den si můžeš vybrat, jestli chceš být naroubován nebo ne. Každý den se můžeš rozhodnout, jestli „zůstaneš“ v Ježíši. Jak se rozhodneš?

Když „naroubujeme“ náš život na Ježíše, pak jsou naše životy pevně spojeny a stane se z nás nový stromek. V Ježíšově modlitbě zapsané v Janově evangeliu se Ježíš mimo jiné modlí za to, aby jeho děti byly „jedno“. Máme být „jedno“ nejen s ním, ale i s druhými. Je zajímavé, že i když se každý z nás stane „jedno“ s Ježíšem,

neznamená to, že budeme všichni stejní. Nové stromky po roubování také nejsou stejné, každý trochu jinak kvete a nese trošku odlišné plody. Bůh má rád odlišnost. Podívej se na tisíce druhů rostlin a zvířat, které stvořil!

Jak se stanu „jedno“ s druhými? Jak se třeba manželé stanou „jedním tělem“? Tím, že spolu žijí, tráví spolu čas, poznávají se navzájem, zajímají se jeden o druhého. Pokud trávíme čas s Ježíšem, modlíme se k němu, čteme jeho slovo, zpíváme mu písně, mluvíme s ním, pak se s ním stáváme jedním tělem. Jsme novým naroubovaným stromkem a jen odříznutí nás od něj může oddělit. Žádný hmyz, žádný vítr ani mráz nás o něj nepřipraví.

Neznamená to, že ztratíme něco sami ze sebe nebo že bychom přišli o svou individualitu. Je tomu spíš naopak – konečně se staneme opravdu sami sebou. Jen Ježíš zná naše pravé „já“. Jeho sny a záměry s námi jsou mnohem větší než to, o čem sníme my. Čím více času trávíme s Ježíšem, tím více se naučíme o svých obdarováních. Pak teprve krásně rozkveteme a poneseme chutné ovoce. V 1. listu Janově 3,2 je psáno: „...ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je.“

Vzpomínáš si ještě na verš, který jsme četli úvodem? J 15,8 říká, že Bůh je oslaven, když neseme hojné ovoce. Co ale znamená nést ovoce? Ježíš k tomu v této kapitole řekl pouze jedinou větu: „Chci, abyste nesli hojné ovoce.“ Rozuměli učedníci, co Ježíš říká? Ne vždy jim došlo, co má Ježíš na mysli. Nepochopili jeho slova

o tom, že znají cestu, kam jde, nebo že odchází a vrací se ke svému Otci. Možná tehdy ani plně nerozuměli, co Ježíš myslí tím ovocem. Došlo jim to, až když Ježíš odešel a byl na ně vylit Duch svatý.

Pavel, který se zde na zemi s Ježíšem osobně nesetkal, ale stal se jeho věrným následovníkem, napsal celou kapitolu o tom, co je tím ovocem. Načtete si Ga 5,22.23. (Můžete ovoce vypsat i na tabuli.) Ovoce je zde zmíněno v jednotném čísle. Je vyjádřeno jako soubor vlastností. Není to tak, že by každá vlastnost byla jedno ovoce a ty by sis mohl vybrat, co se ti líbí nejvíce. Ne, teprve všechny dohromady vytvářejí ovoce Ducha.

LÁSKA: Jako první je uvedena láska. Někteří si myslí, že je to to nejdůležitější, protože ostatní vlastnosti jsou jen jejím odrazem. Bible nás učí, že Bůh je láska a že máme jediné přikázání – milovat Boha a milovat své blízké. Pokud naplníme přikázání lásky, pak budeme automaticky plnit i ostatní přikázání a získáme ovoce Ducha svatého. Druhé můžeme mít rádi pouze tehdy, když máme rádi Boha. Pokud nemáš rád druhé, znamená to, že nemiluješ ani Boha. Chybí-li ve tvém životě ovoce Ducha, není tvůj roubov v pořádku. Potřebuješ si jej poopravit, ať neseš druhým ovoce plné lásky.

RADOST: Pokud poznáme Ježíše, zakoření v našich srdcích radost. Boží radost může často vypadat jinak, než si ji představujeme. Stále zažíváme okamžiky, které jsou bolestivé, frustrující a při kterých se necítíme

dobře. Dokonce i o Ježíši bylo předpovězeno v Iz 53, že bude „opovržený, lidmi zavržený, muž bolesti...“ On moc dobře ví, co znamená trpět, být všemi opovržený, být tím, koho si nikdo neváží. Ale vědomí, že jsme stále Božími dětmi, do nás může vlévat radost. Vědomí, že Ježíš je stále s tebou a provede tě těžkostmi, může na tvé tváři vykouzlit radostný úsměv.

POKOJ: Není to totéž jako tichost, klid, nekonfliktnost. Tak si asi pokoj většinou představujeme my. Ale Ježíš v Getsemanské zahradě říká, že jeho pokoj není takový jako ten na zemi. Přečtěte si J 16,33. Ježíš zde učedníky připravuje na to, že budou mít starosti a trápení. Povzbuzuje je však: „Nebojte se, já jsem přemohl svět.“

TRPĚLIVOST: Už jste někdy slyšeli, že bychom se měli modlit za trpělivost? Popravdě, trpělivosti se nenaučíme, pokud jsme obklopeni jen věcmi a situacemi, které naši trpělivost nevyžadují. Asi nikdo z nás nemá problém být trpělivý, když všechno jde skvěle. To pak ale nemá nic společného s trpělivostí.

Jak je to tedy s naší prosbou o trpělivost? Určitě si vzpomenete na několik situací, které pro vás byly nepřijemné. Byli jste nervózní, nedařilo se vám. Modlili jste se za trpělivost, ale Duch svatý způsobil, že jste si ještě více začali uvědomovat své netrpělivé (nervózní, podrážděné) reakce. Trpělivost byla od vašeho srdce na hony vzdálená. Ale nebojte se a vyčkejte. Dovolte Zahradníkovi, aby vás opět narouboval, a pak ponesete díky jeho

péči dobré ovoce. Trpělivosti se nenaučíme, pokud o ní budeme jen přemýšlet. Trpělivosti se naučíme, když budeme s Ježíšem „jedno tělo“. Pak budeme stálí a pevní i v tomto roubu.

LASKAVOST: Tato strana lásky nepotřebuje žádné bližší vysvětlení. Každý ví, co je laskavost. Každý ji pozná, když je mu prokázána. Bible říká, že *všechny* dobré věci přicházejí od Hospodina (Jk 1,17). Mnohdy si ani neuvědomuje, že to, že je někdo vůči nám laskavý, je v důsledku Božího působení. Buď Božím nástrojem a prokazuj druhým laskavost. Díky roubu s Ježíšem dokážeš být laskavý i vůči těm, kteří k tobě laskaví nejsou.

DOBROTA: Vysvětlit význam slova dobrota už je těžší. Asi si teď říkáte, že přece každý ví, co to slovo znamená. Hůře se to už ale vysvětluje a ještě těžší je dobrotu konat. Bůh říká, že dobrota je ovocem Ducha svatého. Pokud v tobě žije Duch svatý a jsi každý den napojen na Ježíše, pak v tobě poroste i dobrota. Ale musím vás varovat. Dobrota neznamena, že jste dobří. Dobrý jsi, když si o sobě moc nemyslíš, ale druzí tě vnímají jako dobrého. A tebe to udivuje a překvapuje. Můžeš na ocenění a chválu od druhých reagovat s úsměvem a říci: „Díky, ale to způsobuje Bůh ve mně, ne já.“

VĚRNOST: Slovo věrnost má dva významy. Jeden význam je být „plný víry“, což je se děje díky našemu každodennímu spojení s Ježíšem. Vidíme pak věci, které pro nás i v nás činí. Naše víra roste a šíří se i na lidi okolo

nás. Věrnost také znamená dělat věci věrně – odvést svoji práci dobře, ve správný čas a co nejlépe podle svých možností a obdarování. Týká se to i mezilidských vztahů. Máme věrně pečovat o ty, za které jsme zodpovědní. V péči o druhé a v celkovém přístupu k nim dělejme maximum. Nezapomínejme přitom na péči o sebe samé. I za sebe jsme zodpovědní. Pokud cítíme, že v některé oblasti naše věrnost pokulhává, modleme se, čtěme Bibli, povězte o tom Bohu. Někdy nám Bůh může pošeptat skrze své slovo, písně nebo kázání, kde jsou naše „věrnostní“ rezervy.

MÍRNOST: Slovo mírnost dnes není v kurzu. Tendence ve společnosti je být silnými, stát si za svým. Vědět, co chceme, a jít za tím. Muži mají mnohdy pocit, že by je ponížilo a zesměšnilo, kdyby projevíli mírnost. Často se totiž mírnost zaměňuje za slabost. Ženy, které jsou mírné, klidné, jsou často považovány za „domácí puťky“. Ale to je velké nepochopení! O to více je v dnešní tvrdé společnosti mírnost potřebná. Zkuste se zamyslet nad tím, zda jste dnes vůči svým blízkým projevíli mírnost. Podělte se navzájem o to, jak se může naše mírnost projevit v rodině, ve škole, na mládeži či ve sboru.

SEBEVLAĐÁNÍ: Pod pojmem sebeovládání si často představujeme dodržování nějakých pravidel, např. New Startu. Ale co si pod slovem sebeovládání představuje Ježíš? Sebeovládání znamená střídmost, zdrženlivost a umírněnost ve všem, co děláme. Ve všem!

Když jsme na Ježíše dobře naroubováni, rosteme v lásce, pokoji, mírnosti, trpělivosti, dobrotě, laskavosti, věrnosti, radosti a také v sebeovládání. Neznamená to, že si už nikdy nesmíš dát svůj oblíbený koláč, ale že si dáš místo tří kousků jen jeden. Neznamená to, že se už nikdy nebudeš rozčilovat, ale že nad svým hněvem neztratíš kontrolu a nebudeš si ho vylívat na druhých. Neznamená to, že se vzdáš svých koníčků a zábavy a budeš pořád jenom pracovat, ale že dáš do své práce maximum a pak se s klidným svědomím půjdeš bavit.

Ježíš nabízí všem, kteří se pro něj rozhodnou, život v plnosti a hojnosti. Můžeš mu náležet, nechat se jím vyživovat, růst k jeho slávě a plnit jeho vůli. Můžeš s jeho pomocí vykvést a svými květy dávat vůni. Můžeš být díky svému ovoci pozhnáním všem okolo sebe.

DISKUZNÍ OTÁZKY:

1. Jaká „choroba“ či „hmyz“ tě sužuje? Chtěl by ses stát s Ježíšovou pomocí odolným vůči „škůdcům“? Uvedte „škůdce“, kteří trápí vaši životy.
2. Jak si představuješ pevné spojení s Ježíšem?
3. Které z uvedeného ovoce Ducha se tě nejvíce dotýká? Proč?
4. Zkuste objevit ovoce Ducha u každého člena mládeže.

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 6

PROTOŽE JE JEŽÍŠ PRAVÝ VINNÝ KMEN, MOHU BÝT VĚTVÍ, KTEROU ON VYŽIVUJE, A SVÝM OVOCEM OSLAVOVAT BOHA.

JEŽÍŠ ŘEKL: Já jsem vzkříšení a život

Wen s Joshem spěchali spolu s ostatními studenty do hlavní budovy. Všichni byli rozhlasem vyzváni, ať se ihned shromáždí v univerzitní kapli. Mezi studenty zavládl chaos a mírná nervozita.

„Co se to děje?“ zeptal se Wen Joshe.

„Nevím, ale asi něco zvláštního, viděl jsem profesora Willa plakát,“ odpověděl Josh.

Když přišli ke kapli, byla už téměř přeplněná a šumělo to v ní jako v úle. Paní děkanka povstala, pozvedla ruku k utišení davu a v kapli zavládlo ticho.

„Dámy a pánové, chci se vám omluvit, že jsem vás sem takto svolala, ale musím vám sdělit smutnou zprávu.“ Děkanka si sundala brýle a začala si je nervózně čistit.

Wen s Joshem se na sebe překvapeně podívali. Co se stalo? Proč ji to tak sebralo?

Když děkanka pokračovala v projevu, chvěl se jí hlas a bylo znát, že jen s obtížemi přemáhá pláč. „Právě jsme obdrželi zprávu, že autobus, který vzlal naše studenty vracející se z misijní cesty, havaroval. Nikdo nepřežil.“

Kapli zazněl šum. Ve vzduchu bylo cítit napětí, překvapení, šok. Wen uslyšel něčí nárek. Stáhlo se mu hrdlo. Studenti misionáři! Všech deset! I řidič?

Josh byl bílý jako stěna. Wen jej objal okolo ramen: „Dobrý?“

Josh otevřel ústa, chtěl něco říci, ale žádná slova z něj nevyšla. Na suchu polkl a zkusil znovu promluvit: „Nita!“ V tu chvíli Wen ztuhl. Nita! Joshova přítelkyně! Vždyť se chtěli po státnicích vzít!

„To ne, Bože!“ zašeptal Wen.

Josh se na něj zmateně podíval: „Bože? Bůh! Kde byl? Proč to dopustil?“ Wen nevěděl, co na to říci.

Poslední Ježíšovo prohlášení *já jsem*, které dnes budeme studovat, je zapsáno v J 11,25. Přečtěte si ho nahlas. Bylo řečeno ve velmi zvláštní, těžké chvíli. Lazar, jediný bratr Marie a Marty, zemřel. Všichni tři byli blízkými přáteli Ježíše. Marie a Marta pro něj poslaly už před několika dny, protože byl Lazar těžce nemocný. Ale Ježíš nepřišel. Rozhodl se nepřijít (v. 4 – „Tato nemoc není k smrti“). Zůstal na místě, kde zrovna byl, ještě další dva dny (v. 6).

Marie a Marta si určitě kladly otázku *proč*? Vyšlo to najevo, když mu řekly: „Pane, kdybys byl zde...” (v. 21). Viděly, že Ježíš již vyléčil mnoho lidí, a tak si byly jisté, že uzdraví i Lazara. Tak proč to neudělal? Proč dopustil, aby zemřel? Kde byl?

Ježíš mluví s Martou. Ještě neudělal nic, čím by svým přátelům v této bolestivé, smutné chvíli pomohl. Jen Martě říká: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře. Věříš tomu?”

Co Marta odpovídá? Přečtete si verš 27. To je to, co Bůh touží slyšet. Marta prožívá velký stesk, smutek, bolest a zklamání a nejspíš nerozumí tomu, o čem Ježíš mluví. Možná cítí i hněv, zlobí se, že Ježíš dopustil Lazarovu smrt. Přesto Marta říká: „Ano, Pane, věřím, já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš. Nepřestanu tomu věřit, ať se stane cokoli.”

Ano, Ježíš je Vzkříšení a Život.

Co odpovědět, když se tvoji ztrápení přátelé ptají proč? Co se ti honí hlavou, když sám přijdeš o někoho blízkého? Ptáš se Boha i lidí okolo sebe proč? Když umírá člověk „starý a mající mnoho let“, přijímáme to jinak, než když nás opustí někdo mladý. Mladý jako Lazar. Mladý jako studenti na misii. Malé dítě. Co pak odpovídáš?

Asi všichni víme, jak příběh o Lazarovi pokračuje. Ježíš jej vzkřísil. Vzkřísil i Jairovu dceru a syna vdovy z Naimu. Ale ačkoli je Ježíš vzkřísil, nedal jim nekonečný život na této zemi. Martě však řekl, že „kdo věří, nezemře navěky“. Co tím myslel?

Vraťme se ještě k Marii a Ježíši. Ježíš se setkává s Marií. Vidí, jak ona i další Židé truchlí. Hluboce jím to pohnulo. Ve verši 35 čteme, že Ježíš zaplakal. Nepláče kvůli malé víře svých přátel. Smrt je smutná. Ztráta blízkého je bolestivá. Na otázku *proč?* je mnohdy lepší neodpovídat a radši se ztrápenými plakat. Ukázat jim tím, že Bůh je s nimi i v této smutné chvíli.

Krátce poté, co Ježíš vzkřísil Lazara, prochází sám údolím smrti. Tím musí projít každý sám. A každé toto „údolí“ je trochu jiné – jinak dlouhé, jinak strmé, kamenité...

Ježíš umírá.

Představ si tu scénu. Vybav si ztrátu blízkého člověka. Vzpomeň si na tu bolest, co jsi cítil. Představ si, jakou bolest musí prožívat rodiče, když jim umírá jejich milované dítě. Představ si, že přicházíš o svého milovaného, svou milou. Představ si, že jsi přítelem Ježíše a celým svým srdcem věříš, že je Boží Syn, že je Mesiáš. A nyní je mrtev! On je mrtev! Možná si ani nedovedeme představit ten šok, žal a zmatek v duši. On přece nemůže být mrtvý.

Ale je tomu tak! Co bude dál?

Marie Magdalská byla jednou z těch, kteří chodili s Ježíšem. Po jeho smrti zažívala velký stesk. Ježíš ji zachránil z těžkého života (víme o tom jen něco). Nedovedla si představit, jak bez něj bude žít dál. Brzo ráno, ještě za tmy, šla ke hrobu. Přečtete si v J 20,1–18, co se dělo dál.

„Vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Co tím chtěl Ježíš říct? Zřejmě je chtěl ujistit, že je má Bůh stejně rád,

jak je měl rád on, a že má o ně stejný zájem. Poté, co se setkává s Marií Magdalskou a učedníky, Ježíš odchází ke svému Otci.

Ellen Whiteová o tom píše:

Ježíš odmítl přijmout poctu svého lidu, dokud neměl jistotu, že Otec jeho oběť přijal. Vystoupil na nebesa a sám Bůh jej ujistil, že jeho výkupné za hříchy lidstva je dostatečné a že prostřednictvím jeho krve mohou všichni získat věčný život. Otec (...) zaslíbil, že přijme každého člověka, který činí pokání, a bude ho milovat tak, jako miluje svého Syna. (...) Kníže života dostal všechnu moc na nebi i na zemi a vrátil se ke svým následovníkům, aby jim mohl propůjčit svoji moc a slávu. (Touha věků, str. 505.506)

Ježíš nás touží ujistit o tom, že je Vzkříšení a Život.

U předchozích vyjádření *já jsem* jsme se zamýšleli nad jejich aplikací do našeho každodenního života. My se samozřejmě nemůžeme stát vzkříšením. Můžeme se ale rozhodnout, jestli budeme kolem sebe šířit atmosféru „vzkříšení“ – atmosféru naděje, radosti a vděčnosti, anebo atmosféru „smrti“ – atmosféru smutku, trápení a žalu. Ani byste nevěřili, jak často kolem sebe křesťané šíří pomluvy, špatná slova, urážky, jak často převracejí pravdu. A přitom právě slova povzbuzení, opravdový zájem o druhé a činy lásky poukazují na Boha a naplňují text „přešel ze smrti do života“ (J 5,24).

Jak na sobě můžeme pocítit naplnění Ježíšových slov „já jsem vzkříšení a život“? Dobře to vystihuje apoštol Pavel v Ř 6,4.5: „Skrze křest jsme

byli spolu s ním pohřbeni ve smrti, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života. Neboť jestliže jsme se stali s ním srostlými tím, že jsme mu byli podobní ve smrti, jistě mu budeme podobní i v zmrtvýchvstání.“ Když jsme pokřtěni, začínáme nový život, jsme na nové cestě.

Ellen Whiteová to popisuje takto:

Křest je nejvýraznější a největší zřeknutí se tohoto světa. Je to vyznání smrti a nového života. Voda, do které je křtěnec ponořen, přikrývá jeho hříchy. Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého je jedinec položen do vodního hrobu, kde je pohřben jeho starý život, a z vody je vyzdvižen již nový člověk s životem odevzdaným Bohu. Otec, Syn i Duch jsou přítomni této slávě, jsou svědky této slavnosti. (The Faith I Live By, str. 146)

Křtěná osoba vyznává, že zemřela a pohřbila svůj hříšný způsob života. Ale stává se také, že pokřtěný člověk od Boha odchází a nežije „vzkříšeným“ životem. Jak je to možné? Proč se vzdal cesty s Ježíšem? Voda, do které je křtěnec ponořen, je jen symbol. Sama o sobě hříchy nesmývá, to může učinit pouze Ježíš. Nestací se obmýt a očistit jen jednou za život. Den co den potřebujeme prosit Ježíše, ať omývá naše srdce. Nezáleží na tom, před kolika lety jste byli pokřtěni, ale na tom, jestli stále žijete nový život.

Bůh se nás ptá: Jak se ve tvém životě projevuje, že jsi očistěn a zachráněn díky Ježíšově smrti? Děláš vše pro to, abyš rostl ve svém duchovním poznává-

ní? Jsou tvé zájmy a činnosti v souladu s těmi nebeskými? (E. G. Whiteová, tamtéž)

Chceme žít „vzkříšený“ život? Zkuste si sami zodpovědět následující otázky: Co děláš pro to, aby ses každý den naučil něco o Bohu? Přemýšlíš nad tím, co děláš a říkáš? Uvědomuješ si, jaký vliv máš na druhé? Jaký dopad má tento vliv na tvůj i jejich věčný život?

Když se stane nějaká tragédie a vy se ptáte, kde byl Bůh a proč tomu nezabránil, zkuste se zeptat jeho. Položte mu všechny otázky, které vás napadnou. Ukažte Bohu klidně i váš hněv, vaše rozladění, smutek a všechny negativní emoce. On vás pochopí. Možná nám neodpoví přímo a takovým způsobem, abyste hned porozuměli, ale bude s vámi. Bude plakat s vámi, obejmě vás kolem ramen. A jednou vás vezme k sobě, kde budete žít věčný život, ve kterém slzy, trápení ani smrt nebudou mít místo.

Wen byl již na několika pohřbech, ale tohle rozloučení bylo nejtěžší. Každá z obětí měla pohřeb v místě svého bydliště, ale univerzita uspořádala pietní akt pro všechny zemřelé. Vpředu bylo na podstavcích umístěno 10 velkých fotografií. Celé podium bylo zaplaveno květinami.

Wen stál vedle Joshe. Oba dva sebou trhli, když kazatel řekl: „Možná se ptáte, proč to Bůh dopustil. Vždytíto lidé byli na začátku svého života. Někteří měli před promoci. Dva byli zasnoubeni. Všichni pracovali pro Pána!“ Kazatel na chvíli přestal mluvit. „Pracovali pro Pána! Pracovali

pro organizaci, která sytila stovky hladových dětí. Nemohl Bůh tyto životy používat i nadále? Copak Bůh neví, co pro něj mohli tito mladí ještě udělat? Pro něj i pro lidi okolo? A co řidič autobusu, po kterém zůstala truchlící rodina? Jak to mohl Bůh dopustit?“ Kazatel na chvíli přestal mluvit a rozhlédl se po posluchačích.

Wen jen tak po očku pozoroval Joshe, jak soustředěně poslouchá kazatele. Měl za sebou těžké období. Svěřil se Wenovi, že chce odejít ze školy a opustit církev, že neví, jak by mohl dál věřit. Wen se celé toto období za Joshe usilovně modlil.

Wen nyní zavřel oči a v duchu říkal kazatelovi: „Pokračuj, to ticho je mučivé.“

Ten pokračoval: „Nedokážeme zodpovědět všechny tyto otázky. Ale co vím, je, že Bůh nenávidí všechny špatné věci, které se na světě dějí. Hřích způsobuje smrt a utrpení. I kdyby zabránil této tragédii, co s těmi dalšími?“

Wen otevřel oči a pohlédl na kazatele.

„Proč nezpůsobí, aby při auto-nehodách nikdo nezemřel? Proč se nepostará, aby už žádné dítě nikdy nezemřelo hladem?“

Wen v sobě začal pociťovat rostoucí hněv. Nikdy o těch věcech nepřemýšlel takovým způsobem. Vzpomínal si, jak lidé po 11. září vyprávěli, že někteří z těch, co nezemřeli, byli zázračně ponecháni naživu, protože je Bůh miluje víc. Cítil v sobě zmatek a hněv. Nehody se přece dějí každý den. Každý den při nich umírají lidé. Proč truchlí jen kvůli svým přátelům?

Wen se cítil vinen. Když se podíval na Joshe, jeho pocit viny se ještě zvětšil. Jeho ztráta přátel se nedá srovnat se ztrátou, kterou prožíval Josh. Jak se teprve musí cítit on?!

„Pokud by zabránil jedné tragédii, myslím, že by měl zabránit všem,“ pokračoval kazatel, „nemyslíte?“

Josh přikyvoval a jeho rty se chvěly.

Tvář kazatele se náhle změnila. Před několika minutami byla poznamenána smutkem a slzami, ale nyní je naplněna pokojem a nadějí.

„Přátelé, ale jednou se to stane. Ano, Bůh zasáhne. To je nejdůležitější. Už nebudou slzy, trápení, smutek ani smrt. A pak se také uvidíme s našimi milovanými.“

Wen zahlédl, jak po Joshově tváři stéká slza. Díky Bohu. Až dosud prožíval Josh jen vztek a hněv. Od té doby, co se dozvěděl o autonehodě, neplakal, nespál. Wen si moc přál, aby se Josh mohl vyplakat, aby svůj smutek a stesk vyplavil.

Josh si dal ruce před svůj obličej a polohlasně zašeptal: „Bože, byl jsem k tobě nespravedlivý.“

Wen v tu chvíli věděl, že jeho rána v srdci bude zahojena, i když to bude potřebovat čas.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Zemřel ti někdo blízký? Jak ses vypořádal se zármutkem a s otázkami, které ti přicházely na mysl?
2. Co by se mohlo stát, kdyby Bůh zabránil všemu negativnímu u lidí, kteří v něho věří?
3. Znáš někoho, kdo prožívá zármutek? Nemusí to být ztráta blízkého člověka. Může jít o ztrátu zaměstnání, zdraví nebo o pocit osamění. Jak můžeš tyto lidi potěšit?
4. Přinesl jsi dnes svými slovy a činy druhým smutek, trápení a smrt, anebo jsi kolem sebe šířil atmosféru nového života? Jak můžeš kolem sebe vědomě šířit život místo smrti?

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 7

PROTOŽE JE JEŽÍŠ VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT, MOHU SE RADOVAT Z NOVÉHO ŽIVOTA S NÍM A TĚŠIT SE NA ŽIVOT VĚČNÝ.

JEŽÍŠ ŘEKL: Já jsem

Wen šel po ulici a byl tak zabrán sám do sebe, že skoro narazil do nějakého člověka. Na poslední chvíli sebou trhl a jen tak tak uhnul stranou. Pak se ohlédl, aby se omluvil. Když se na dotyčného podíval, dal se do smíchu: „Andreo! Ahoj, už jsem tě nějakou dobu neviděl. Nějak mi teď nevycházelo stavit se za tebou do kavárny.“

„Večer je tam takový frmol, že bychom si stejně nepopovídali. Jak se máš?“ zeptala se Andrea se zájmem.

„Mám se dobře. Představ si, že jsem začal studovat medicínu!“

„Super, tak to ti gratuluju. Medicínu, jo? Tak to máš před sebou dlouhé roky studia, co?“ vesele poznamenala Andrea.

„Pamatuješ si, jak jsi mi řekla, že bych měl přemýšlet o tom, čím bych chtěl být, kdybych nikdy nedospěl? Tys to myslela jako vtip, ale já jsem to vzal vážně. Začal jsem najednou snít. Nebral jsem v potaz peníze, čas, omezení a tak, chápeš. Začal jsem snít ve svém srdci. A zjistil jsem, že i když se to zdá nemožné, tak bych chtěl být doktorem. Víš, vždycky jsem toužil studovat medicínu. Ale ty roky studia... Děsilo mě to. Modlil jsem se za

to, aby mi Bůh ukázal, co dál. Aby mi ukázal nejen to, co bych měl ve svém životě dělat, ale abych rozpoznal, kým opravdu jsem. A během několika dnů jsem bezpečně poznal Boží plán pro můj život. Jeho povolání prostě nešlo neslyšet. Bůh mi dal poznat, že chce, abych do toho šel, a že mi pomůže. Mám teď v srdci takový pokoj ohledně budoucnosti. Pořád jsem měl pocit, že jsem někde, kde nechci být. A to je teď pryč, Andreo. Hodně ti dlužím,“ rozvykládal se Wen.

„Víš, co je, Wene, zajímavé? Tvůj dluh vůči mně je mnohokrát zaplacen. I já jsem totiž nad tím hodně přemýšlela a už také vím, čím chci být. Dlouho jsem byla upnutá na to, abych si dodělala vysokou. Vlastně jsem spíš pořád řešila to, že jsem ji nezvládla, že na ni prostě nemám. Modlila jsem se, ať poznám, jaké mám obdarování. A výsledek? Pracuju v tom zahradnictví, kde se pěstují stromky. A je to skvělé! Uvědomila jsem si, že potřebuju práci venku. Ráda bych se přestěhovala na venkov. Hledám bydlení, odkud bych to měla blízko do práce a které bych finančně utáhla. Taky chci zkusit nějaký kurz na

univerzitě nebo nějaké studium přes internet, už mám i vypůjčené knihy z knihovny. Věř tomu nebo ne, začala jsem uvažovat o tom, že bych si udělala dvouletý kurz podnikání. Ráda bych si otevřela vlastní zahradnictví, květinářství nebo obchod s bonsaje-mi. Těch možností je tolik! A to vše díky tobě a profesoru Ellisonovi!“ zapáleně vyprávěla Andrea.

Wen jí rozvážně odpověděl: „Ty víš, jak se to stalo. Ježíš zaklepal na naše srdce a pošeptal nám, že můžeme žít naplněné životy, zůstaneme-li na něj napojeni.“

Prostudovali jsme společně všech sedm prohlášení z Janova evangelia, ve kterých Ježíš říká *já jsem*.

„Já jsem světlo světa.“

„Já jsem dveře do ovčince.“

„Jsem chléb života.“

„Já jsem dobrý pastýř.“

„Já jsem cesta, pravda i život.“

„Já jsem pravý vinný kmen.“

„Já jsem vzkříšení a život.“

Dnes se zaměříme na samotné vyjádření *Já jsem*.

Poprvé je tento výraz použit v Ex 3,14. Podívejme se na text společně. O čem je tento příběh? Lidé v něm většinou vidí Mojžíšovo povolání ke službě skrze hořící keř. Mojžíš si myslel, že život ve vedoucí pozici, kterému ho učili v Egyptě, je už za ním. Přes 40 let pásł ovce. Byl také spisovatelem. Bůh jej vedl a inspiroval, aby zaznamenal příběh stvoření a příběhy prvních věřících (Abrahama a Sáro, Izáka a Rebeky, Jáкова, Ley a Ráchel). Nyní ale prožívá šokující povolání. Bůh mu

říká: „Chci, abys vyvedl izraelský lid z Egypta a dovedl jej do zaslíbené země.“ Představ si, jak se Mojžíš asi cítil. „Cože? Já?“ Chvilí s Bohem diskutoval: „Jsem stydlivý, neumím mluvit, nikdo mi nebude naslouchat ani respektovat mé vedení. A jak jim mám vůbec říct, kdo mě posílá? Jistě se na to budou ptát.“ Boží odpověď je zvláštní, neočekávaná a překvapující. Čtěte verše 14 a 15.

„JSEM, KTERÝ JSEM.“ Zvláštní jméno, že? Ale hluboká a pravdivá odpověď. Sami jen málokomu sdělíme, kým opravdu jsme. Možná to ani nevíme. Ale Bůh ví, že „je tím, který je“. Některé Bible tento verš překládají jako „Budu tím, kým budu“. Anebo „Jsem tím, kým jsem si zvolil“.

Ellen Whiteová k tomu píše:

„Já jsem“ podtrhuje jeho věčnou přítomnost. Jeho přítomnost v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. On vidí, jak ovlivnil události, které se již staly. On ví, co se stane v budoucnosti. My většinou jen vnímáme, a ještě ne plně zřetelně, co se děje nyní. (That I May Know Him, str. 12)

Židovský rabín Marcia Prager tento výrok překládá jako „Já jsem věčné bytí“ nebo „Já jsem ten jediný, který vede k životu“. Jak vnímáš tento verš? Bůh je Stvořitel a neustále tvoří (nejen při utváření světa). Přetváří nás i v tomto okamžiku. Záleží jen na nás, kolik mu dáme prostoru. S největší pravděpodobností jsi tím, kým věříš, že jsi, anebo tím, kým sis zvolil být. Když se rozhodneš dát prostor Bohu, objevíš, kým jsi doopravdy.

Ježíš používá kromě sedmi výše zmíněných principů, které popisují

jeho identitu, další čtyři vyjádření *já jsem*. Ta vyjadřují jeho božskou podstatu.

První dvě najdeme v J 8. Tuto kapitolu určitě dobře znáte. První část je o ženě, která byla přistižena při cizoložství. Ježíš jí odpouští a říká: „Já jsem světlo světa.“ Farizeové s ním začínají diskutovat. Někdo z lidí okolo prohlásil: „Co si ten Ježíš o sobě myslí?“

Ano, to je správná otázka. Kým si myslí, že je? Kým řekl, že je?

Tehdy začal být jeho život ohrožen. Ježíš to věděl. Vzdal to? Ne, naopak, začal být ve svých vyjádřeních přímější. „Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.“ Opačuje to, co Bůh řekl Mojžíšovi: „Já to jsem!“ Navíc dodává: „Nevěříte-li tomu, zemřete ve svých hříších.“ Myslí tím *druhou* smrt. Nenechává nikoho na pochybách o tom, co se stane, pokud nepřijmeme, že Ježíš je Bůh, který přišel na zem v lidském těle.

Farizeové se dál dohadují. Ježíš ale pokračuje (v. 28): „Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec.“ Vyvýšením je míněno ukřižování. Vzpomeňte si, jak římský setník po Ježíšově ukřižování prohlašuje: „Ten-to muž byl Boží Syn.“

Pojďme dál. Ve verši 56 Ježíš říká: „Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den.“ Ale lidé se s ním hádají: „Ještě ti není padesát, a viděl jsi Abrahama?“

Představte si, že jste v davu okolo Ježíše. Ježíš vypadá jako zcela obyčejný muž. Nosí běžné oblečení,

potřebuje spát a jíst a po celém dni bývá znatelně unavený. Slyšíte, jak prohlašuje: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“ Používá výraz, který lidé znali jako Boží jméno.

Máte dvě možnosti: Buď mu uvěříte, přestože to, co říká, se zdá být neuvěřitelným bláznovstvím, anebo Ježíše označíte za rouhače a zabijete ho. Co jste si vybrali? Přečtěte si verš 59, kde se dozvíte, co si zvolil dav.

Toho dne se jim sice nepodařilo jej zabít, ale zkoušeli to tak dlouho, až uspěli. Otevřete si J 18. Tato kapitola popisuje Ježíšovu poslední noc. Pamatujete si, co jí předchází? V J 14.–16. kapitole Ježíš sděluje učedníkům to, co potřebují vědět dříve, než od nich odejde. V J 17. kapitole je zaznamenána Ježíšova modlitba, ve které prosí Otce, aby všichni jeho následovníci včetně nás byli jedno jak s ním, tak i s Bohem – Otcem. V další kapitole je popsáno, jak k Ježíši přicházejí vojáci, aby jej zajali, a jak jsou zasaženi jeho nadpřirozenou silou. Ellen Whiteová tento moment popisuje takto: „*Ježíšovu tvář ozařovalo nebeské světlo a sestoupil na něj stín ve tvaru holubice. Vražedný zástup nemohl v přítomnosti nebeské slávy vydržet ani chvíli. Lidé ohromeně ustoupili. Kněží, starší, vojáci i Jidáš padli na zem jako mrtví* (Touha věků, str. 443). V L 22,47–50 je zmíněno, že dav stál za Jidášem, když Ježíše zradil polibkem. Když učedníci viděli, co se děje, tasil Petr svůj meč a usekl Malchusovi ucho. Malchus byl služebník nejvyššího kněze. Ale Ježíš se ucha dotkl a uzdravil jej. Možná

bychom si mohli myslet, že se vojáci poté, co zažili takový zázrak, budou bát Ježíše dotknout, ale ti se chovají, jako by se nic nestalo.

Čtvrté místo, kde je zaznamenáno, že se Ježíš nazývá Božím jménem, je Mk 14,62. Ježíš stojí před veleknězem Kaifášem. Stojí tiše a nereaguje na slovní útoky. Odpovídá až ve chvíli, kdy se jej velekněz ptá: „Jsi ty Mesiáš, Syn Požehnaného?“

„Já jsem,“ prohlašuje Ježíš klidně. A přidává zaslíbení: „A uvidíte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými.“

Zajímalo by mě, co si Kaifáš a zbytek těch, kteří jej odsoudili a zabili, budou myslet, až se to stane. Doufám, že alespoň někteří z nich v něj uvěřili a že si řeknou se slzami v očích: „On zemřel kvůli mně.“

Ježíš během svého života zcela jasně věděl, kým je. Ale rozhodl se odložit svoji božskou přirozenost a žít zde jako člověk plně podřízený Bohu, svému Otci. V počátečním období své služby se vyhýbal tomu, aby otevřeně přiznal svou identitu, protože „jeho čas ještě nepřišel“, jak často říkal. Jeho identitu *já jsem* lidé nedokázali přijmout. Pravda o jeho identitě a o jeho rovnocennosti s Bohem přivedla Ježíše na kříž.

Ježíš přišel, aby napravil naše zkreslené představy o Bohu. Ukázal nám, že Bůh je Bohem nekonečně lásky a soucitu. Stal se člověkem, aby lidé poznali, že jsou Božími dětmi.

Když budeme, jak říká Pavel, „denně umírat“, tedy když se každý den rozhodneme, že chceme být tím, kým nás chce mít Bůh, umíráme na-

šemu starému já a našim starým způsobům. Kéž bychom se nechali den co den Bohem přetvářet, aby naše nové „já“ bylo naplněno láskou a světlem.

Každý den tohoto týdne jsme studovali, kým Ježíš je, jak to poznal a jak podle toho žil. Hovořili jsme o tom, jak vnést toto poznání do našich životů. Pojďme si to ještě jednou shrnout.

JÁ JSEM SVĚTLO SVĚTA. Pokud se rozhodneme přebývat v Božím světle, pak vše, co v nás není z Boha, bude odhaleno. Když to vyznáme, obdržíme odpuštění, milost a duchovní zmocnění k tomu, abychom žili svůj život pro Boha a byli druhým světlem. Jak? Tím, že vyslechneme a povzbudíme někoho, kdo je smutný. Tím, že opatrně a s láskou upozorníme přítele na to, že je v nebezpečí hříchu.

Když navštěvujeme nemocné, pomáháme bezmocným, sytíme hladové a za všech okolností chválíme Boha, svítíme svými svícemi v temnotě a ukazujeme druhým cestu ke dveřím a k životu.

JÁ JSEM DVEŘMI. Pokud se rozhodneme projít dveřmi, kterými je Ježíš, zjistíme, že je branou k novým možnostem. Zavede nás na místa, o kterých se nám ani nesnilo. A když Ježíši otevřeme své dveře a necháme ho vstoupit do našich životů, otvíráme se novým možnostem služby.

Můžeme být Ježíšovými vrátnými – zvát chudé, aby s námi pojedli a poseděli, vítat ve sboru návštěvy bez ohledu na to, jak se oblékají nebo chovají, ochraňovat druhé, zvláště ty

mladší a slabší, před fyzickým a duchovním nebezpečím, veřejně jednat v zájmu spravedlnosti a míru.

JÁ JSEM CHLEBEM ŽIVOTA. Když se budeme denně sytit Božím slovem, budeme schopni jej předávat druhým. Lépe poznáme Ježíšovu obětavost a oceníme dar života. Naučíme se vzdát sama sebe a ochotně sloužit druhým. Když se vzdáme něčeho, co jsme chtěli dělat nebo vlastnit, proto, abychom prokázali lásku někomu jinému, vzdáváme se svých životů stejně, jako se ho vzdává zrno pšenice.

Pokud se nás lidé zeptají, proč jsme tak šťastní a proč jednáme tak láskyplně, obzvláště s lidmi, kteří nevypadají, že by je mohl někdo milovat, můžeme se sdílet o tom, že nemáme žádnou zvláštní schopnost, ale že toužíme napodobit Ježíše. Tím předáváme dál chléb života.

JÁ JSEM DOBRÝ PASTÝŘ. Když věrně následujeme Ježíše a snažíme se jít jen tam, kam by nás on vedl, budeme jeho ovečkami. Může se stát, že někde uvízneme nebo se ztratíme. Budeme-li však volat o pomoc k Ježíši místo toho, abychom se pokoušeli zachránit se sami, jsme moudré ovce.

Můžeme navíc využít svůj vliv k tomu, abychom nasměrovali stádo směrem k pastýři, když je vyděšené a splaší se. Stáváme se pak pomocnými pastýři, kteří se citlivě pokoušejí vést druhé, zvláště ty mladší, aby nás sledovali Ježíše.

JÁ JSEM CESTA, PRAVDA A ŽIVOT. K plnému životu potřebujeme umět rozpo-

znat Boží cestu tím, že budeme studovat jeho slovo.

Když půjdeme věrně po jeho cestě, mohou se k nám přidat druzí. Držíme-li se pravdy (Ježíše), i když je to těžké nebo nebezpečné, posilujeme tím víru ostatních.

JÁ JSEM PRAVÝ VINNÝ KMEN. Když se budeme za každých okolností držet v Ježíšově blízkosti, když budeme usilovat o takové spojení s Ježíšem, abychom všichni duchovní stravu získávali od něj, pak budeme větve nesoucí ovoce. Začneme objevovat naše jedinečné dary a nadání. Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, vlídnost, věrnost a sebeovládání se začnou projevovat v našich životech v takové míře, že je budeme moct rozdávat lidem kolem nás.

JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT. Ježíš nám zaslibuje věčný život. Nemáme se čeho bát, protože víme, že nic v životě ani ve smrti nás nemůže oddělit od Ježíše. Přijmeme-li tuto vzácnou pravdu, budeme schopni mu důvěřovat, i když přijde smutek nebo ztráta někoho blízkého, a truchlit s ostatními, kteří trpí nebo se vyrovnávají se smrtí blízkých. On je ten, který s námi i našimi blízkými pláče. Těšme se na to, až budeme tam, „kde již nebude smrti ani nemoci ani pláče“.

Přemýšlejme o tom, kým Ježíš byl, je a bude. Studujme, komu řekl pravdu jemně, laskavě, a komu zase přísně. Sledujme v Bibli, komu Ježíš pomáhal, koho vyléčil a uzdravil. Ježíš věděl, kdy nastal jeho čas a kdy ne. Dokázal se s odvahou a přímo postavit bezpráví, nespravedlnosti, lži. Učme se od Ježíše rozpoznat, kdy, jak a co druhému říci. Prosme o moudrost, trpělivost a laskavost v našich slovech.

Díky Ježíši uvidíme, jak je každý z nás jedinečný a originální. Ptejme se Boha na to, co chce, abychom dělali, a jak se máme na své poslání připravit. Teprve když budeme dělat a plnit to, k čemu jsme zde posláni, staneme se plně tím, kým jsme.

Žijme s Bohem každý den. Žijme s ním zde a pak i na věčnosti.

DISKUZNÍ OTÁZKY:

1. Které z Ježíšových prohlášení já jsem je ti nejbližší? Proč?
2. Podařilo se ti tento týden zjistit, kým opravdu jsi? Jakým způsobem jsi na to přišel?
3. Jak můžeme pomoci druhým napravit jejich nepochopení Boha? Jak můžeš ukázat svým přátelům, že je Bohem lásky a slitování?
4. A nakonec to nejdůležitější: Víš, kým opravdu jsi?

ŽIVOTNÍ PRINCIP Č. 8

**PROTOŽE JEŽÍŠ JE, BYL A VŽDYCKY BUDE
A PROTOŽE PROŽIL SKUTEČNÝ A ÚPLNÝ
ŽIVOT ZDE NA ZEMI, MOHU V NĚM I JÁ BÝT
SKUTEČNĚ A PLNĚ SÁM SEBOU.**

DEBBONNAIRE KOVACS už jako dítě věděla, že by jednou chtěla být spisovatelkou. Ve svých jedenácti letech prodala svůj první příběh do časopisu pro mládež. Ale až ve dvaceti letech pochopila, že psaní a vyjadřování není jen něco, co ji velmi naplňuje a těší, ale že je to činnost, kterou po ní chce Bůh. Dosud napsala dvanáct knih včetně několikadílné učebnice o Bibli, která se používá na adventistických školách v USA, a více než 150 příběhů a článků pro čtenáře všech věkových kategorií. Snaží se vést ostatní k tomu, aby rozpoznali své dary, uvědomili si své sny a vize a přijali je jako pověření od Krále nebes.

UNIJNÍ KONGRES MLÁDEŽE CASO

14. – 21. srpen 2011
Dlouhý u Trhové Kamenice

CO MĚ ČEKÁ

STUDIUM KNIHY KOLOSKÝM

Nejen číst, ale taky
rozumět a prožít...

Sdílení ve skupině

Práce s biblickým textem

Setkání se stejně hledajícími
mladými lidmi

Chvála

Sportovní aktivity
odpočinek

Hlavní host

Olda Svoboda, M.A.

Informace o UK2011 naleznete na www.mladez.net/up
Hlaste se od 3. hod. 16. min 15. dubna 2011! Kapacita omezená!

IDENTITA

Přednášky Modlitebního týdne mládeže 2011

Odpovědná redaktorka Michaela Hrachovcová. Grafická úprava Jan Dobeš. Fotografie na obálce

istockphoto.com, ostatní fotografie photos.com. Vydal Advent-Orion, s.r.o., Praha. První vydání, 2011.

Vytiskla tiskárna Jedlička, Orličky. ISBN 978-80-7172-946-4